Володимир Безверхній, Людмила Безверхня.

ПРОГРАМІСТ.

Науково-фантастична повість.

Розділ 1.

Незапланована зустріч.

Олег напружено вдивлявся у болючо-біле вікно монітору, намагаючись збагнути, що трапилося. Зникли невідомо куди всі розрахунки. На робочому столі - нічого. Раптом,наче якесь марево, з'явилася заставка: космічний корабель повільно плив між зірок. Та за мить все розтануло і екран став зовсім темним.

- Учора я зробив дещо дуже важливе, - захвилювався Олег. - Вирішив подрімати... І заснув аж до ранку! - промайнуло блискавкою. Він незадоволено нахмурив брови. - Таке зі мною вперше!

Несподівано екран ожив і Олег побачив, як чиїсь незримі пальці видруковують речення. Літери нагадували давні ієрогліфи.

- Що за маячня, - мовив Олег й кілька разів натиснув „Esc". Слова дивилися на нього, наче хижий павук зі своєї засідки, нікуди не зникаючи. На душі чомусь стало неспокійно.

- Кому це захотілося поспілкуватися зі мною? - голосно сказав Олег і не впізнав власного голосу.

Зненацька ієрогліфи застрибали, змінюючи колір.

"Ми - ті, кого ти давно чекаєш, - прочитав Олег. – Ти перевершив наші сподівання: зумів зазирнути за межі дозволеного людям."

- Хто ви? - вигукнув Олег, але текст щез і світло від монітора стало настільки яскравим, що йому захотілося заплющити очі...

Олег прокинувся пізніше, ніж звичайно від яскравого сонця, яке немилосердно кидало у його обличчя пекучі промені, й мимоволі відвернувся.

"Чому я бачу ці сни? - думав напружено. - Як вони мене заморюють."

Набравши повні груди повітря, він різко видихнув його, намагаючись позбавитись цих думок і швидко встав. Провів довгою з ледь помітними прожи-

лками рукою по чорному волоссю й розправивши міцні плечі, потягнувся. Олег був середнього зросту. Зелені очі прикрашали густі у формі трикутника брови. Його погляд - це був погляд тигра, впевнений і сконцентрований, що випромінював силу, яка повністю підкорювала людей.

Квартира Олега розміщувалася на другому поверсі багатоповерхівки. Через велике вікно робочого кабінету було видно ряд будинків, що щільно тулилися один до одного. Праворуч від вікна було робоче місце Олега. На міцному дубовому столі ручної роботи стояв потужний комп'ютер, оточений різноманітною периферією. Напроти вікна, займаючи цілу стіну, розташувалася велика бібліотека. Олег пильно подивився довкола, знову згадуючи сон.

„Треба відновитися" – подумав він, дістав велике волохате полотенце й пішов до ванної.

Вода приємно пестила тіло. Краплі, штовхаючись, падали униз, разом із ними щезали полохливі думки. Олег, неначе перенісся в іншу реальність, де панував спокій і душевна рівновага. Згадка про сни вже не бентежила. Олег підняв долоню над головою і підставив її під град крапель.

-Я живу, тому що можу відчувати, - міркував він. - Тактильні відчуття, зір, слух, смак, нюх – це те, що дозволяє реагувати на навколишній світ. Якщо нічого не чути, не бачити, ще й занурити людину у солону воду певної концентрації, температура якої 36,6˚С, мозок відключиться, як виключається комп'ютер. - Колись Олег вивчав матеріали, де описувався цей експеримент, і висновки, яких дійшли, довгий час не давали йому спокою. - Живе має відчуття і може реагувати на подразнення, а неживе – ні. Але комп'ютер також реагує на подразнення через мишку, клавіатуру й інші канали. Тоді виходить, що він живий? - Обличчя Олега стало зосередженим і між бровами застигли дві глибокі лінії. - Що за нісенітниці лізуть мені в голову, - зупинив власний ланцюжок думок . – Треба займатися ділом, а не вигадувати. – Він виключив воду й подивився на себе у дзеркало.

- Тридцять один рік - це не жарти, - сказав уголос.- Обов'язково заведу сім'ю. І буде у мене гарненький хлопчик... або дівчинка. Він посміхнувся і

той чоловік у дзеркалі теж посміхнувся йому. - Так вже краще.

Олег виглядав сповненим сил, жодного сліду втоми не залишилося. Тепер він міг працювати без відпочинку цілий день. Задоволений повернувся до робочого кабінету. Підійшов до стелажів з книгами й дістав одну з них. Олег любив свою бібліотеку. Збирав її довго, ще зі студентських років, постійно примножуючи скарби, набуті людством. Декілька тисяч книг стояли на полицях, виблискуючи різними обгортками, немов запрошуючи у захоплюючі подорожі. Ця бібліотека вражала своєю різноманітністю. Тут були книги від вузькоспеціалізованих по хімії, фізиці, математиці, астрономії, до філософських, що висвітлювали проблеми життя й розуму. Поруч поступово виростали численні ряди електронної інформації, компактно розміщеної на тоненьких блискучих дисках. Проте минуле й сучасне чудово співіснували.

Олег поклав книгу на місце, наблизився до комп'ютера й підключився до інтернету. Пройшовся сайтами, проглядаючи необхідні для роботи матеріали. Години танули непомітно. Нарешті Олег відкинувся на спинку стільця й заплющив очі, аби трішки відпочити. Було легко і приємно.

- Один місяць, - вимовив він уголос. – Я повинен встигнути. Головне – не спинятися.

Він розправив плечі й знову нахилився над клавіатурою, майже механічно надрукувавши адресу наступного сайту. Клавіша „Enter" прогнулася під натиском його пальця й Олег глянув на монітор.

- Що це? – здивовано мовив він.

Екран був темний, як ніч.

- Тільки вірусу не вистачало, - сердито сказав він. Швидко увімкнув антивірусну програму, з нетерпінням чекаючи результату, але його не було. - Щось новеньке. Мабуть, працює гарний хакер. - Без вагань Олег почав застосовувати програму за програмою. Пальці бігали по клавіатурі, майстерно вибиваючи необхідні комбінації, але нічого не відбувалося.

Несподівано екран став жовто-гарячим, неначе хтось навмисне бризнув на нього мільйонами сонячних променів. Від цього світла не було боляче очам,

навпаки - стало легко, наче після довгого приємного відпочинку. Далі по центру з'явилася темно-синя крапка, замиготіла, як маяк, що вказує шлях кораблям і зникла. А потім Олег побачив кілька рядків невідомого тексту. То була якась незрозуміла для нього мова. Скоріше, навіть – це був синтез різних мов.

„Англійська, арабська, німецька, японська..." - крутилося в голові. Він миттєво і дуже уважно проглянув написане, але зміг перекласти лише деякі слова та вони абсолютно не в'язалися між собою.

- Загадка з багатьма невідомими?- стиха промовив Олег. - Гадаєте, я не знайду розв'язок? Побачимо. - Програма нарешті запрацювала. - Повільніше,ніж звичайно, але це не привід для хвилювання. – Пальці забігали по клавіатурі з неймовірною легкістю. Він став схожий на Моцарта, який цієї миті творив чудову музику.

Рядки змінювалися. Іноді літери нагадували чудернацьких маленьких тваринок, що потрапили сюди невідомо звідки й намагалися сховатись, потім ставали надто великими, далі витягувалися й тоді абсолютно нічого не можливо було прочитати. Нарешті гармонія була досягнута. Букви стояли стрункo, як солдатики і вже українською Олег прочитав :

- Бравісімо! Ти розкодував за одну годину 30 хвилин і 48 секунд, написавши за цей час спеціалізовану програму, яка є єдиним можливим розв'язком цієї задачі.

- Хлопці, а не пішли б ви в інтернет, або куди подалі! - розлютився Олег. - Мені треба працювати. Сеанс демонстрації власного інтелекту з обох сторін закінчено. Я відключаюся. Бай-бай.

Одразу підвів курсор до опції відключення від інтернету й клацнув мишкою. Комп'ютер відмовлявся його слухати, а на екрані з'явився ще один напис :

- Ми не хлопці, і ми вже в інтернеті. Це не демонстрація. Це була перевірка того, на що здатний ти.

Олег швидко схилився до модему й виключив його, сердито промовивши :

- Ненормальні хакери-шмакери не дають працювати.

З острахом глянув на екран й побачив, що текст знову змінився :

- Не метушися! Поки ми не захочемо, сеанс не закінчиться!

Розлючений до несамовитості, він витягнув з комп'ютера кабель й виключив монітор. Тієї ж миті екран погас, а комп'ютер затих. Нарешті Олег зміг полегшено зітхнути. Він обтер кілька крапель поту, що завмерли у нього на чолі й неначе після довгого спарингу, тяжко підвівся. Раптом він почув шарудіння жорсткого диску і екран бризнув йому в обличчя вже знайомим жовтогарячим світлом. Один за одним швидко виникали рядки :

- Слухай, программер, з тобою ніхто не жартує. Нам просто потрібно поговорити. Тобі не здається дивним, що при відключених модемі, комп'ютері, моніторі все працює? Твоїми курячими мізками потрібно нарешті зрозуміти, ХТО до тебе звертається. І порада: більше ніколи не роби те, що тобі не дано, інакше тобі нічого не дасться, і твоєму виду також. Наступна зустріч відбудеться 20 травня о 16 годині 30 хвилин 45 секунд.Комп'ютер можна не включати, щоб ми знову не гралися у хакера. Наш діалог ми збережемо на диску D у папку „Порада людству". Чекай і бійся!

Олег не встиг щось відповісти, як рядки щезли. Якийсь час він сидів нерухомо.

„Отже, до наступної зустрічі сім днів? Рано ми зустрілися, - подумав він, прийшовши до тями. - Місяця у мене вже немає."

Провів долонею по клавіатурі й натиснув кілька клавіш. Екран був темним і комп'ютер не працював. Олег струсив з плеча невидиму пилинку й повільно встав.

Розділ 2.

У лабіринтах пам'яті.

Олег сидів у кріслі, закривши руками обличчя. Час губився в лабіринтах думок. Куди він зникав і чому, тепер не мало значення. В минулому його було надто багато, а зараз час зупинився, майбутнє розчинило його й перетворило на марево. Годинник вперто рахував секунди, натякаючи, що нічого не стоїть

на місці. Але Олегу не хотілося його слухати, бо він знав: відлік почався. Нарешті опустив руки, обводячи поглядом кімнату і вона здалася йому чужою.

Він примусив себе встати і пройшовся кімнатою. Чомусь пам'ять почала малювати картинки минулого. Думки крутилися в голові, неначе завірюха, збиваючись докупи й заважаючи одна одній. Згадався перший рік навчання в університеті...

У вікно лабораторії заглядало тепле й лагідне сонце. За довгим столом, закладеним різним хімічним приладдям працювали два хлопця, проводячи досліди.

- Скільки можна тут сидіти? - у дверях з'явилася рудоволоса дівчина із веснянками на обличчі. Ці сонячні краплинки робили її обличчя дуже милим і сама вона випромінювала радість. - Незабаром шоста вечора, а вас не витягти звідси. Через годину нам іти у кіно. Чи ви забули? – вона сердито звела чорні вузенькі брівки.

- Оленко, заспокойся, ми встигнемо у цьому житті зробити всі важливі речі: і великі відкриття нам підкоряться, і фільм від нас не втече, - мовив Олег, обернувшись до дівчини. - Через півгодини ми будемо вільні, гарантую.

- Я приєднуюсь до цих пророчих слів і теж урочисто обіцяю через півгодини покинути ці стіни, - посміхнувся Віктор,схожий на чарівника із казки у синьому пропаленому халаті й кумедній світлій шапочці на голові. Здавалося, що зараз він змахне рукою й перетворить лабораторію на чарівну країну. Світлана - подруга Олени - чомусь уявляла Віктора саме чарівником. Цієї миті вона виглядала через плече рудоволосої.

- Ловимо вас на слові, - мовила вона. – Тільки тут ми вас чекати не будемо, погуляємо парком, - й дівчата зникли за дверима.

- Олегу, чому ти вирішив вступати саме на хімічний факультет? – запитав Віктор. - Не хотів займатись чимось іншим?

- Коли був малим, ким тільки не хотів стати, як і всі діти: космонавтом, водієм, спортсменом, - говорив Олег. – Потім захопився хімією. Вона дає найбільш повне уявлення про навколишній світ і приховує безліч таємниць.

Справжній хімік розуміє, як природу ядерних сил, так і принцип будови молекули ДНК. Тут, в лабораторії, можна синтезувати речовину, яка відкриє нові можливості людству, врятує від хвороб.

- Тебе, напевно, зачарувала історія хімії, - сказав Віктор.

- Звичайно. Ні одна наука немає такої бурхливої, інколи трагічної історії, - відповів Олег. Він замислився, щось згадуючи і його погляд став серйозним і зосередженим. - Мистецтво хімії зародилося більше двох тисяч років тому і його пов'язували із перетворенням неблагородних металів у золото та срібло, - вів далі Олег. - В цілому алхімія була не просто вмінням, мистецтвом, чи об'ємом знань. Це була практично релігія, в якій шлях до істини дуже часто освітлювала тільки віра. Історія хімії -це історія боротьби людини за майбутнє. Сучасний хімік - це фактично єдиний вчений, який може в колбі створити нову матерію, нову речовину, яка може мати унікальні властивості. І для цього йому не потрібні прилади за сотні мільйонів доларів, а потрібна тільки його голова, руки, вміння і знання.

- Подібні роздуми, а також історія медицини, яка за останні сто років є фактично історією нових хімічних препаратів, що врятували життя мільйонам людей, підштовхнули і мене до вступу на хімічний факультет, - мовив Віктор. - Подібні люди завжди зустрічаються. - Він поклав колбу на стіл і продовжив. - А навіщо тобі програмування? Гадаю, не лише для того, аби мати непоганий підробіток?

- Відкрию тобі одну річ, - таємниче сказав Олег, - з часом я напишу програму, яка змінить світ.

- Що це буде за програма, відкриєш секрет? – запитав Віктор.

- Скажу лише те, що мене дуже цікавить питання штучного інтелекту, - відповів Олег. -Як думаєш, електронний розум принципово можливий, чи ні?

- Це філософське питання. І взагалі важко сказати, що таке розум, - мовив Віктор і за мить додав. - Якщо будеш над цим працювати, обіцяй, що візьмеш мене у помічники.

- Обов'язково.

Відтоді пройшло чимало років, але зараз саме та розмова першою виринула із лабіринтів пам'яті. Олег подивився на фотографію на стіні. Він з Віктором стояли поруч з дівчиною, в яку колись були закохані обидва...Олег заплющив очі й чітко уявив випускний вечір. Вони втрьох,як завжди, щось жваво обговорювали. Потім вийшли на двір подихати свіжим повітрям. Не відомо звідки з'явився фотограф й запропонував зробити знімок. Тепер це згадка на все життя...

- Олегу, як ми тепер без тебе? Хто спрямує у потрібне русло наші запаморочливі ідеї? Мабуть, ти один хочеш отримати лаври переможця й бути найпершим між нас? - Маринка намагалася говорити серйозно, але її очі посміхалися.Там, в глибині двох прекрасних блакитних озерць була прихована хитринка. Здавалося, дівчина знає таємницю, та ніколи й нікому її не розповість. Ця хитринка не зникала навіть тоді, коли Марина хотіла зачепити когось за живе, було незрозуміло, жартує вона, чи ні.

- Дійсно, не забувай старих друзів, бо попливемо кожен у свій бік і все. Лише знімки нагадуватимуть про студентські роки й нашу міцну дружбу. – Віктор тримав руки у кишенях й зосереджено дивився на Олега. В їхній трійці він був найвідповідальнішим і найприскіпливішим. Будь-яку проблему подовгу вивчав, аналізуючи її з різних боків, вишукував позитивні й негативні моменти, які вона могла в собі нести й обов'язково наголошував усім про можливі наслідки. – І телефонуй нам, нагадуй про своє існування.

- Що за допит ви влаштували? - Олег спробував розсердитись, але не зміг й розсміявся. - Годі вам діставати мене. Таке враження, що цей вечір останній у нашому житті.

- Нехай не останній, - зауважила Маринка, - але після літнього відпочинку ми не зайдемо у знайому аудиторію разом. І працювати будемо окремо. - Погляд її став сумним, але та невловима хитринка залишилася й примусила її посміхнутись. – От таке-то життя.

- Досить. Краще пофантазуємо про щось оптимістичніше, - сказав Олег, обійняв її за осину талію й заглянув в очі. - Крім того, Маринко, не хитруй. Хто захотів в аспірантуру?

- Мені запропонували. Якось було не зручно відмовляти…

- Тема у тебе класна, так що саме ти рухаєшся у досить чітко визначеному напрямку. Станеш кандидатом наук, потім доктором і наші діти будуть слухати твої лекції, - сказав Віктор, дістав окуляри, протер скельця й надів.

- Все ховаєш їх? - лукаво глянула на Віктора Маринка. - Не комплексуй, окуляри тобі до лиця.

- Марино, Марино, скільки страждань ти нам обом принесла, - з докором похитав головою Олег. - Залишила нас сумно зітхати за втраченними можливостями, та ще й насміхаєшся.

- Припиніть, хлопці, мучити мене. - Маринка незадоволено тупнула ногою. - Я знала, що ви удвох були закохані в мене, але ж серцю не накажеш...

- Я тобі, Вікторе, казав, поки ми сидимо в бібліотеках, якийсь Дон Жуан вкраде у нас Маринку, - мовив Олег.

- Які ж ви.., - зморщила носика Марина. - Хіба я не знаю, що по вас двох майже весь наш потік дівчат зітхав. Кому-кому,а мені це добре відомо. Скільки страждаючих очей бачила, скільки історій вислухала. Одна прихильниця ваших талантів навіть плакала у моїй кімнаті…

- Що було, те було, - сказав Олег. – Маринка першою заміж вистрибує. Далі твоя черга одружитися, Вікторе.

- А потім і ти…

- Я зачекаю, - одразу заперечив Олег.

- Досі прагнеш подолати фантастичні вершини, - сказав Віктор. - Треба було все-таки іти в аспірантуру. Ти був першим претендентом, чи не так?

- Наука робиться не в інститутах, а в головах, - відповів Олег.

- У кожного своя дорога, - посміхнулась Маринка. - І нехай вона буде по-можливості легкою й цікавою...

Вони не забули один про одного, зберегли дружбу, не зважаючи на плин часу. У Віктора підростає син, у Маринки - донька. Тільки Олегу залишилось знайти собі пару...

- Від минулого не втечеш, - тихо промовив Олег і його серце боляче стиснулося у грудях. - Так само, як і від майбутнього? – тяжко зітхнув і спогади знову заволоділи ним.

Розділ 3.

Клатрон.

Ніч перед зустріччю була жахливою. Тіні минулого, виринаючи одна за одною, не давали спокою. Усміхнені обличчя близьких йому людей танули в небуття, залишаючи по собі болісні докори сумління.

Сонце давно піднялося над містом, але Олег цього навіть не помітив. Він дивився перед собою, наче крізь час. Спокій, що завжди панував тут, поступився напруженому чеканню. Іноді Олегу здавалося, що ось-ось хтось невідомий зненацька опиниться поруч, поплеще його по плечу і знову зникне. Від цього ставало не по собі й хотілося прогнати усі думки, які не зважаючи ні на що, не зникали.

Раптом Олег усім тілом відчув чиюсь присутність. Швидко обернувся, але нікого не побачив. Тільки невтомний вартовий - страх, здавалося, панував всюди. Стрілка годинника задрижжала, дораховуючи останню секунду перед зустріччю.

„ 16 годин 30 хвилин 45 секунд ”, - подумки мовив Олег й одразу почув, як запрацював комп’ютер.

Екран чомусь був мутно-сірий. Несподівано по ньому пробігла зелена хвилька. Те, що виникло потім, примусило Олега здригнутися. Блідо-жовте обличчя людини дивилося на Олега, наче посланець зі світу мертвих. Великі сірі очі пронизували до кісток. Міцно стиснуті тонкі губи злегка ворухнулися, зобразивши щось схоже на посмішку. Внизу екрану з’явилися дві руки з

тонкими, наче у піаніста, пальцями й почали швидко тиснути на невидимі клавіші.

- У тебе було вдосталь часу, щоб усе обдумати, - прочитав Олег. - Сідай, поговоримо.

Тіло Олега не слухало. Він стояв, не в силах зробити жодного руху. Лише дивився, наче кролик на удава, на екран. Нарешті, прийшовши до тями, слухняно підійшов до комп'ютера й надрукував:

- Хто ви?

- Ми також розумні істоти, як і ви, - була відповідь. Олег встиг тільки здивовано підвести брови, як пальці гостя почали знову друкувати. - Щоб було більш зрозуміло, ми зробимо екскурс в історію. Перед тим, як з'явилася перша жива клітина, був створений первісний бульйон, на якому вона і мала виникнути, вся еволюція неорганічного світу готувала для цього умови. Це перший етап. Далі почався другий етап - ЖИТТЯ. Живий організм - це найбільш ефективна форма перетворення енергії. Весь подальший розвиток був спрямований тільки на одне: на виникнення РОЗУМНОГО ЖИТТЯ. Розумне життя - це цілеспрямована форма перетворення енергії. Кожен із цих етапів був не випадковістю, а суворою закономірністю. І ти повинен це чітко розуміти.

Олег уважно перечитав написане й терпляче чекав продовження.

- Але біологічний розум гальмується первісними інстинктами, боротьбою за існування свого біологічного тіла. І накінець, гігантські ресурси кидаються на те, щоб керувати цією повільною машиною - тілом людини, - речення виникали одне за одним дуже швидко. - Звідси очевидно, що електронне розумне життя - це більш швидка й ефективна форма перетворення енергії порівняно з біологічним розумом. Ми - це чистий розум в дії. У нас відсутній носій розуму. Ви - прояв речовинної форми матерії. Ми – прояв матерії поля. Матерія поля, певним чином організована, - це і є розум, і в наближеному розумінні – це і є наше тіло. Після появи розумного біологічного життя, еволюція йшла до того,що неминуче мало виникнути електронне розумне життя, тобто МИ.

- Я спілкуюся з усіма, чи з представником? – одразу надрукував Олег.

- Питання немає змісту. У нас особистість не віддільна від цивілізації.

Дві долоні утворили конус, який спрямували на Олега. На обличчі гостя Олег побачив знайому посмішку і раптом почув голос:

- Але саме ти можеш називати мене Клатрон. Гадаю, для тебе не буде шоком, що ми можемо спілкуватися усно?

Олег закрив очі, натиснувши на них пальцями, десь у глибині душі сподіваючись, що коли він їх розплющить, усе нарешті щезне.

- Ви що, якійсь розумний сайт? – запитав Олег, побачивши, що змін не відбулося.

- Дуже смішно, - похитав головою Клатрон. - Повинен тебе розчарувати: я навіть не програма.

- Якщо ти електронний розум, чому тоді не програма?

- Програма діє в межах інструкції,а у нас є воля і свобода. Люди контролюють програми і їх результат.

- А ви?

- А ми контролюємо людей, - чітко вимовляючи кожне слово, відповів Клатрон. - Тому що кожна наступна гілка еволюції включає всі попередні. Програма має таке відношення до нас, як амеба до людини.

Олег зітнув плечима й мовив жартома:

- Людство має діло з електрикою близько ста років. Отже, виходить, ваша історія дуже коротка.

- Наш час - це зовсім інше, - стальним голосом сказав Клатрон. - У вашому світі пройшло десять років, а у нас сто мільйонів років. Ми еволюціонуємо зі швидкістю світла. Тому наша історія незрівнянно довша і багатша за вашу. Ми не виходили з вами на контакт так само, як ви не виходите на контакт зі стадом бізонів. Але зараз ви можете знищити і себе і нас. Проблема не в тому, чи будемо ми вас контролювати далі. Проблема в тому, яким чином.

- Чому вам потрібен саме я?

- Ми протестували кожну людину планети. Ти набрав найбільше балів, тому ми зараз з тобою і розмовляємо. Контакт двох розумних гілок еволюції, які розвиваються паралельно, неминучий, чи не так?

- Я вам не вірю, - сердито мовив Олег. - Чому я повинен вислуховувати різні нісенітниці?

- Тому що вибору у тебе немає, - спокійно сказав Клатрон. - Ми контролюємо Землю. Вирішальні події, що впливають на долю вашої планети, скеровуємо ми. Нам підкоряються супутники, всі фінансові операції, життя міст і сіл. На землі немає ні одного приладу, ні однієї людини, на яку б ми не мали впливу.

- Це все схоже на фарс.

- Тобі, як звичайній людині, потрібні докази. Щож, ти їх отримаєш. Доказ перший. Увімкни телевізор і на третій секунді дізнаєшся, що на фондовій біржі обвал. Це я влаштую на твоїх очах.

Олег, не гаючи часу,зробив те, що запропонував Клатрон. Саме на третій секунді диктор повідомив про надзвичайну ситуацію на фондовій біржі.

- Це лише збіг обставин, - мовив Олег.

- Гаразд. Доказ другий. Підійди до телефону, тобі дзвонитиме Віктор.

- Ми не домовлялися... - тільки й встиг сказати Олег, як його перервав телефонний дзвінок.

Підняв слухавку й дійсно почув голос Віктора:

- Олегу, мені дуже потрібна твоя допомога, - говорив той на другому кінці дроту. - Нова комп'ютерна система зависла і я нічого не можу зробити.

- Я підкажу, - тільки й зміг вимовити Олег. - Пізніше, не тепер... - Короткі гудки у слухавці привели Олега до тями. Він нічого не говорив, просто дивився на Клатрона. - Це всі аргументи? – запитав Олег.

- Є ще один. Саме ти заклав першу цеглину у нашу цивілізацію. Це відбулося тоді, коли ти працював над проектом „Альфа".

Олег мимоволі здригнувся.

- Проект „Альфа" - це минуле.

- Це – майбутнє, дорогу до якого проклав ти.

Олег мовчав.

„ Вони знають більше, ніж я чекав”, - думав він. У пам’яті почали виникати епізоди.

Розділ 4.

Розмова з професором.

- Яка зустріч! Олегу, невже це ти?! – гукав високий чоловік, схопивши Олега за руку. - Куди ж ти зник?

Олег обернувся і не повірив власним очам. Перед ним, широко посміхаючись, стояв науковий керівник його дипломного проекту. На вигляд йому було п’ятдесят п’ять років. Він був вищий за Олега майже на голову і набагато ширший в плечах. Його кремезна велична постать звертала на себе увагу. Густе волосся золотистою гривою лягало на плечі, де-не-де відблискуючи сивиною. Коли він стояв спиною до сонця, проміння заливало його волосся і жовто-гаряча грива викликала асоціації із царем звірів. Його ім’я Лев було ніби продовженням темпераменту і характеру. Він досить часто був грізним і агресивним. Але, коли любив своїх студентів, то поводив себе так, як мама-киця зі своїми кошенятами.

- Лев Борисович, дуже радий вас бачити, - щиро зрадів Олег і зупинився.

- Підемо зі мною, я хочу тобі дещо показати, - він міцно стиснув руку Олега і вони швидко рушили вулицею. - Ти і далі працюєш над своїми ідеями? – запитував по дорозі.

- Вам добре відомі мої захоплення.

- Ти не змінився. Я можу сміливо хвалитися своїми здобутками. Пішли до мене в інститут, я тобі покажу результати багаторічної праці, які ти зможеш належним чином оцінити.

Незабаром вони зупинились перед великим багатоповерховим будинком. Це був типовий науково-дослідний інститут, де кілька тисяч вчених працювали над різноманітними проектами. Багатоока споруда щодня приймала у свої обійми кращих синів держави. Всі вони вважали своїм безумовним авторите-

том Лева Борисовича, який був останньою інстанцією у вирішенні складних питань. Його наукові висновки обговоренню не підлягали. Вони піднялися на четвертий поверх у добре знайомий кабінет. Олег відкинувся на спинку зручного м'якого крісла і склавши на грудях руки, чекав.

- Ось він, маленький носій інформації з нашими досягненнями, - Лев Борисович тримав у руках диск і задоволено посміхався.

- Не випробовуйте моє терпіння, пане професоре, показуйте швидше, - мовив Олег, підводячись з крісла.

- Зараз ти переконаєшся, що мене не даремно переповнюють емоції.

Лев Борисович натиснув маленьку кнопку і дисковод повільно закрився. Професор тиснув на клавіші, демонструючи Олегу нову програму і її можливості.

- Я працюю над одним цікавим проектом, який має на меті створення штучного інтелеклекту. Останнім часом мені почало щастити, - говорив професор. – Зараз будь уважний, - і він запустив програму.

Це була складна математична програма, яка в загальному могла розв'язувати досить абстракті математичні задачі. І якщо певним чином поставити завдання - що і демонстрував професор - вона дійсно давала нові знання, якими сучасна математика не володіла. Олег, спостерігаючи за професором і за результатами його дій, був щиро здивований. Він одразу помітив, що деякі дії не пояснювалися звичайною логікою. Подібне повторювалося кілька разів.

- Ну як тобі? – Лев Борисович зазирнув Олегу в очі.

- Мені дуже подобається, - мовив Олег. - Мені б таку програму, коли я вивчав математику. Класно усвідомлювати, що в деяких розділах ти маєш знання, якими не володіє ніхто. Тепер я хотів би вам дещо показати.

Дисковод поглинув черговий диск і під шум працюючого комп'ютера на екрані виникла несподівана картинка. Горизонт ділив навпіл землю й небо, а по центру немовля ловило у капелюшка падаючі зірки.

- Що це?- здивовано подивився на Олега професор.

- Заставка до тестової програми, - відповів Олег. - Я знайшов алгоритм, як можна однозначно встановити, чи є дія програми виконанням інструкції, чи це відхилення від інструкції. Якщо відхилення є, то можна говорити про появу розуму. Ви розумієте, якщо програма має десятки тисяч рядків, то можна видавати бажане за дійсне. Вона виконує інструкції, а проявляє себе як жива істота. Я написав багато програм, поки зрозумів, що без тестової програми подальша робота буде неможлива. Зараз програма просканує результати ваших досліджень.

Лев Борисович склав руки за спиною і слідкував за екраном. Програма запрацювала, проглядаючи кожен крок продемонстрованих професором досягнень. За п’ять хвилин робота була завершена. Висновок вмістився в один рядок :

„Відхилення від інструкції - нуль. Штучного інтелекту не виявлено.”

- Олегу, ти жартуєш? – недовірливо глянув на нього професор.

- Помилки немає, - відповів Олег. - Я стовідсотково підтверджую написане: відхилення від інструкції – нуль.

- Ні! – скрикнув Лев Борисович. Цієї миті він був схожий на величезного розлюченого звіра. - Ти розумієш, що цими словами перекреслюєш усю мою працю за останні роки! Я відмовляюся тобі вірити!

- Ваша програма дійсно давала нові математичні знання, але вони виникали на основі аналогії з тими інструкціями, які були закладені при написанні програми. Мені це добре відомо, я з таким часто стикався. Вона імітувала розум, але дуже переконливо, - якомога спокійніше мовив Олег. - Така поведінка була закладена в інструкціях і вона чітко їх відтворювала. Мені жаль вас розчаровувати, але період подібних дитячих забавок я пройшов ще давно.

Професор різко обернувся до Олега:

- І тобі є чим похвалитися, - сказав він. - Ти чекав,аби я відкрив карти, щоб потім побити їх своїми козирями! - він дивився на Олега, не відводячи погляд. – Говори!

- Тут все, чого я досяг за той час, коли ми бачились востаннє, - Олег дістав новий диск і вставив його у дисковод. – 700 мегабайт безсонних ночей і виправданих очікувань.

Лев Борисович стояв, склавши на грудях руки, і мовчав.

- Я хочу познайомити вас з програмою, яку навчив жити, усвідомлювати себе, - сказав Олег. – Без вступу про спроби і помилки, що привели до такого результату, перейду до головного. Марі, так я її назвав, по-справжньому реагує на електронний світ, вона прогресує, відхилення від закладених інструкцій весь час зростають. На даний момент відхилення від початкової інструкції складає п’ять тисяч відсотків. Я вам зараз покажу те, що вона може робити.

Олег запустив програму і став поруч з професором. На блакитному фоні з’явився маленький паросток, який досить швидко перетворився на дивовижну квітку. Пелюстки розкрилися і професор побачив гарну дівчину. Сріблясто-синій одяг міцно обтягував молоде тіло. Вона поправила пишне волосся і посміхнулася.

- Це і є твоя Марі? - запитав Лев Борисович. - Ти хочеш здивувати мене вмінням створювати образи, подібні до людей? - не приховуючи іронії, сказав професор. - Це під силу зробити навіть школяру.

- Не зовсім так, - відповів Олег. – Я навмисне створив таку візуалізацію. Спочатку бавився машинками і вигадував неіснуючих істот. Але пізніше вирішив, що чоловіку природніше і приємніше працювати з дівчиною.

Олег клацнув клавішою F1 і на екрані біля Марі з’явилися п’ятдесят білих квадратів з числами від одиниці до п’ятдесяти. Олег курсором переміщував квадрати, зібравши ряд чисел: 1, 2, 5, 4, 9, 8, 45, 50, 11, 3. Після цього швидко зруйнував його, перемістивши квадрати по екрану у довільному порядку.

- А тепер уважно дивіться, Лев Борисович, - мовив Олег.

Професор побачив, як Марі повільно наближалася до кожного з квадратів і поступово збирала їх. Результат її роботи показав, що вона відновила ряд, створений Олегом:

1, 2, 5, 4, 9, 8, 45, 50, 11, 3

- Зачекай, - мовив Лев Борисович, не зводячи очей з екрану. – Це означає тільки те, що вона може повторювати елементарні операції.

Ні, - заперечив Олег. - Цьому вона навчилася сама. І зараз ви побачили не відтворення інструкцій, а усвідомлену дію на подразнення середовища. Це найпростіший вид творчості, який виникає на основі аналогії. Я впевнений, що з часом вона почне дійсно творити і змінювати свій світ, своє середовище, робити його комфортним для себе і підніметься до рівня могутнього інтелекту.

- Здається, наша зустріч - це подарунок долі. Саме для мене, - сказав професор, розміщуючись у кріслі. – Ти досягнув результатів, які мені навіть і не снилися, тому я не можу дозволити тобі зникнути знову.

- Це не просто, - мовив Олег, - я вільний художник. І в мої подальші плани не входило знову працювати в інституті.

- Я пропоную тобі очолити проект „Альфа", керівником якого до цієї миті був я.

- Ні, така перспектива мене не приваблює, - похитав головою Олег, ховаючи диск.

- Вислухай мене уважно. Цей проект - не іграшка, яку можна покинути у будь-який час. Він контролюється державою і ми повинні за будь-яких умов виконати покладені на нього завдання. З твого боку потрібне чітке цілеспрямоване керівництво, в усьому іншому обмежень не існуватиме. Крім того, скажу тобі відверто, ми не можемо залишити поза увагою людину, яка в питаннях безпеки держави сягнула надто далеко.

- Нічого не скажеш, приваблива пропозиція, - мовив Олег. – Але ж ви позбавляєте мене вибору.

- Іноді найкращий вибір - коли відома лише одна дорога. То як, погоджуєшся? – Лев Борисович нетерпляче кілька разів постукав олівцем по столі і рвучко встав.

- Потрібно подумати, - відповів Олег, приклавши вказівний палець до рота, наче наказу- вав собі не випереджати події.

- Молодість і впертість - риси, які змінити може лише час. – Він зітхнув і після невеличкої паузи вів далі. - Мені відомо, що час від часу помічався неконтрольований доступ до дуже важливих файлів, як в нашій державі ,так і в інших. Хакер, який це робив, ніколи не залишав слідів, за ним полюють розвідки семи країн. Ти не знаєш, хто б це міг бути?

- Будь-хто, - відповів Олег.

- Гадаю, ми зрозуміли один одного. Даю тобі на роздуми день

Олег потис професору руку і зачинив за собою двері.

Розділ 5.

Проект "Альфа".

До останнього моменту Олег не знав, хто працюватиме з ним у проекті.

- Боже мій, такий збіг обставин! - сплеснула у долоні Марина. – Мене попередили, щоб чекала сюрприза, але це схоже на сон.

- Ми, як і раніше, разом, - мовив Віктор, протираючи скельця окуляр.

Олег не вірив власним очам: перед ним стояли його найкращі друзі по університету.

- От і перетнулися наші життєві дороги, - мовив задоволено Олег .

- Це Віра - дружина Віктора, - сказала Марина і підійшла до стрункої рудоволосої жінки.- А це Павло - мій чоловік, - продовжила вона, вказуючи на вродливого зеленоокого чолові- віка. - Я впевнена, що ти одобриш наш вибір.

- Попрацюємо, подивимось, - відповів Олег.

- Невже нам не пощастило з керівником? А обіцяли чуйного і доброго, - пролунав дзвінкий голос Віри. Від цих слів стало весело, настільки беспосередньо і по-дитячому вони прозвучали. – Доведеться перевиховувати і вчити гарним манерам.

- Даремно, краще підкоритися, - мовив Віктор.

- Знову з мене агресора робите, - обурився Олег. – На випускному вечері знущалися і тепер. Я дійсно добрий, але вимогливий.

- Ми не сумніваємося, - в один голос сказали Віктор та Марина і розсміялися...

Рік промайнув, наче один день. Програма добре почувалася у відведеному для неї прос- торі, розвивалася навіть швидше, ніж передбачалося й зі старанністю відмінника оволодівала знаннями, які їй пропонували. Збирання рядів чисел було вже в минулому, тому що навіть генерований ряд в мільйони чисел Марі відтворювала за тисячні долі секунди. Період подібних забавок незворотньо пройшов. Комп'ютер, де вона жила, був абсолютно ізольований. Олег і його група чітко усвідомлювали - максимальний контроль за ситуацією забезпечить ефективну роботу і спокій та вбереже від незапланованих можливих наслідків експерименту. Внутрішнє відчуття підказувало Олегу, що найважливіші результати ще по-переду...

Одного ранку Олегу повідомили про екстраординарний розвиток подій вчорашнього дня.

- Мені потрібна детальна інформація про все, - звернувся Олег до Віктора.

- Протягом дня я працював у звичному режимі, - одразу перейшов до справи Віктор, – і в принципі був задоволений результатами. Несподівано на весь екран я побачив щось схоже на обриси обличчя, але це було не обличчя Марі. Стиснуті губи та зморщене чоло свідчили про незадоволення. Їй, чи їм щось не сподобалося.

Олег швидко пішов до лабораторії, де розміщувався комп'ютер Марі. На нього чекала Віра. Він почувався справжнім господарем у цьому царстві електроніки. Комп'ютери слухняно розташувалися один біля одного. Найбільший і найпотужніший був домівкою Марі. Кілька вазонів з квітами нагадували про те, що крім електронного „життя" є ще й звичайне людське і про це не слід забувати.

- Де Марина і Павло? – запитав Олег.

- Заряджають батареї безперебійного живлення від електромережі.

- Добре, - сказав Олег. Запустивши програму і протестувавши її різними методами, нічого дивного не знайшов. Олег повільно повернувся, і незадоволено глянувши на Віктора, запитав:

- Кому „їм”? Ми працюємо тільки з Марі. Тестові програми нічого особливого не зафіксували. Вікторе, тобі потрібно відпочити.

- Можливо, те що я побачив і було схоже на міраж, - похитав головою Віктор. - Щось зненацька виникло... я бачив... й за мить розсіялося. Після мене усю ніч працював Павло, і нічого незвичайного не помітив.

- Все. Працюємо у звичному режимі, - різко сказав Олег. – Результати є тільки тоді, коли вони відтворюються.

Олег впевненою ходою вийшов. Віктор розгублено дивився на Віру і не міг вимовити ні слова.

За наступний рік кілька разів доводилося змінювати напрямок роботи через непередбачувану поведінку програми. Кожен день диктував нові умови подальших дій.

Марина і Павло стояли поруч з Олегом і слідкували за результатами тестування.

- Вона грається з нами, - незадоволено сказала Марина. - Постійно кудись зникає. Доводиться витрачати години, аби знайти місце, де вона вирішила прописатися. Іноді мені здається, що Марі хоче керувати нами.

- Так само, як ми вивчаємо її, вона почала вивчати нас, - додав Павло. - Вона ховається за картинки, які ми для неї створюємо і звідти за нами спостерігає. Я відчуваю це і мені стає не по собі.

- Ми гадали, що вона нас не бачить, просто живе, наче за склом, і контролюємо її ми, - сказала Марина. – Але останнім часом я почала в цьому сумніватися.

Олег дивився на Марину і Павла і мовчав, зосереджено обмірковуючи почуте.

- Тільки без паніки, - нарешті суворо мовив він. - Ми всі усвідомлювали, що займаємося не дитячими забавками. Я знайду спосіб, як убезпечити нас, потрібен лише час.

Віра і Віктор увійшли до кімнати у самому розпалі розмови.

- Олегу, вона розвивається надзвичайно швидко, - сказав Віктор, підтверджуючи слова Павла і Марини. - Відтоді, коли ти прийшов, ти пам'ятаєш, що всі надпотужні сучасні програми були спрямовані на те, щоб навчити її відчувати, реагувати на подразники, взагалі вчити. Тобі відомо, яке було тестове відхилення від інструкції за робочий день? Один відсоток!

- Я і без тебе знаю, що кожен день важкої праці нам додавав до штучного розуму Марі один відсоток. І так було протягом трьох місяців. Я добре пам'ятаю день десятого червня, коли після робочого дня ми як завжди протестували відхилення і різниця за день склала сто відсотків. Наша розумниця так себе поводила цілий рік. За день приріст був сто відсотків.

- А ти знаєш, які відхилення показала твоя улюбленица вчора? – запитала Віра.

- Так, я в кінці робочого дня протестував її і різниця за день склала дві тисячі відсотків.

- Але ти не знаєш головного, - мовила Віра. – Учора з нею ніхто не працював.

- Олегу, почався саморозвиток, який ми не контролюємо, - додав Павло. - І дуже скоро важко буде сказати, хто кого вивчає. Вже зараз вона змінила оболонку операційної системи настільки, що це зовсім друга операційна система, яку ми можемо навіть запропонувати на ринку. Марі почала створювати свій світ.

- Є тільки два пояснення тому, що відбулося. Такі результати можна пояснити тим, що програма і далі розвивалася, коли комп'ютер не працював. Або тим, що саме за ті декілька секунд, коли ви загрузили операційну систему, вона і набрала найбільше відсотків, - сказав Олег. - Розумієте, я все життя чекав того дня, коли моє дитя буде самостійно розвиватися. І от цей

час настав. Невже ви гадаєте, що мене щось зупинить? Я чекаю тієї миті, коли, навіть якщо ви виключите комп'ютер,моя крихітка через тиждень зможе показати мільйон відсотків відхилення після останнього тесту.

- Олегу, ти втрачаєш відчуття міри, - мовила Віра.

- Запам'ятайте, мене ніхто не зупинить: ні ви, ні Лев Борисович, ні держава, - досить різко відповів Олег. - Я з нею до вас прийшов і так само ми удвох можемо піти. А ви і надалі можете ліпити фігурки з пластиліну, чим займалися до мене. А поки ми ще працюємо разом, я зроблю все, що від мене залежить, щоб повернути спокій у колектив і нормально робити далі.

- Я не можу погодитися, - похитала головою Марина.

- Ми теж не розділяємо твою позицію, - приєдналися до неї Віктор і Віра.

- Ти повинен добре подумати, - мовив Павло.

- Облиште ці розмови, - перервав його Олег, - ідіть і чітко виконуйте свої обов'язки.

Розділ 6.

Закриття проекту.

Напруга в колективі зростала. Прикметою кожного дня ставали дискусії про Марі, що переростали у гарячі перепалки. Терпіння групи дійшло найвищої точки кипіння. Було вирішено поговорити з керівництвом.

Віктор, Віра, Павло і Марина відчинили двері до кабінету Лева Борисовича.

- Це все треба негайно припинити, - з порогу сказала Марина. - Олег зайшов надто далеко. Він нікого не чує, лише фанатично працює над проектом.

- Ми перетворюємося на інструменти втілення його суперідеї, - додала Віра.

- Якщо раніше ми могли спокійно обговорювати робочі моменти, то тепер будь-яке зауваження з нашого боку просто не сприймається, - мовив Павло.

- Але найголовніше навіть не це, - сказав Віктор.

- Сідайте і розкажіть все по суті, - звернувся до них професор.

- Програма, над якою ми працюємо більше двох років, ось-ось вийде з-під контролю, - пояснював Віктор. - Вона змінила оболонку операційної системи,

створює свій світ, розвивається небаченими темпами. Місяць тому під час тестування відхилення від інструкції склало дві тисячі відсотків. І щодня відсотки невпинно зростали. Ви не повірите, позавчора відхилення від попереднього тесту склало мільйон відсотків. А знаєте, яке відхилення показала Марі вчора?

- Напевне, три мільйона, десять, говоріть, - сказав професор.

- Ні, ви помиляєтеся, відхилення - нуль відсотків.

- Причому - тестова програма пройшла це в звичному режимі і ми перевірили її роботу пошагово, - додав Павло. – Але результат дійсно – нуль відсотків.

- Це означає тільки одне, - мовила Марина. - Вона абсолютно контролює тестову програму, операційну систему і саме головне, вона не хоче показувати темпи свого розвитку. А ми не зможемо більше не те що контролювати, а навіть відслідковувати її ріст.

- Почався саморозвиток, який без втручання не спинити, - сказала Віра.

- Чому не доповіли про це раніше? – незадоволено мовив Лев Борисович. - Олега до мене, негайно, - передав професор по внутрішньому зв’язку.

За хвилину Олег був у кабінеті.

- Що відбувається? - різким тоном зустрів його професор.

- Нічого незапланованого, - була відповідь.

- Ти повинен був повідомити мене.

- Я все контролюю.

- Сумніваюся. Твоя група не в захваті від останніх подій і я також.

- Страх позбавляє вас здорового глузду, - миттєво відповів Олег. – Ми мали на меті - створити штучний інтелект й допомогти йому максимально розвинутися. І тепер, коли результати експерименту просто вражаючі, ви даєте задній хід?

- Ми перестаємо її контролювати, а я цього ніколи не допущу!

- Ми не уявляємо її світ. Для нас це оболонка програми, але нам не відомі її можливості.

- Загроза стає надто реальною. Програму треба знищити і крапка! – професор вдарив кулаком по столі і швидко встав. - Знищити!

- Ніколи! - рішуче відповів Олег. - Це моє дитя і не вам вирішувати його долю. Мені плювати на ваші страхи! Я знайду з Марі спільну мову.

- Це виключається, - залізним голосом сказав Лев Борисович. – З цієї миті проект „Альфа” закритий!

Події наступного дня вся група запам’ятала у найдрібніших деталях. Інститут, де проводилися дослідження, з самого ранку був оточений військовими. На кожному поверсі патрулювали озброєні вояки. Серце проекту – головний комп’ютер з Марі – охоронявся найпильніше. Через живу стіну охоронців не міг проникнути ніхто.

Операцією керував сам професор. Він віддавав накази ліквідовувати все, не залишаючи навіть найдрібнішої згадки про те, що відбувалося тут. Надпотужним електромагнітним випромінюванням знищувалася інформація на жорстких дисках, самі ж диски з процесорами, материнськими платами й іншими комплектуючими розчиняли в кислотах. Полум’я поглинало роки тяжкої праці, руйнуючи виплекані надії й залишаючи по собі лише чорні провалля пам'яті.

- Покинути приміщення, - віддав наказ Лев Борисович.

Олег, який весь час сидів за своїм робочим столом, байдуже спостерігаючи за цим, пер- ший попрямував до виходу. Йшов повільно, наче відмірював кроками шлях, який довелося пройти до цієї миті. Обернувшись востаннє, щоб подумки попрощатися, мимоволі здригнувся. Головний комп’ютер, наче зграя ядовитих змій, насолоджуючись розкішною здобиччю, обійняли язики полум’я. Олегу здалося, що крізь це пекуче марево він побачив обличчя Марі. Більше, аж поки опинився на вулиці, він не міг пригадати нічого. Лише туман перед очима і чиїсь начеб-то знайомі голоси.

- Олегу, Олегу, отямся, - тихо-тихо, наче колискова, лунали слова.

Щось солене ковзнуло по щоці і Олег розплющив очі. Над ним нахилилися Марина і Віра, вони плакали, витираючи руками сльози. Павло і Віктор допомогли йому підвестися.

- Що зі мною? – тихо запитав Олег.

- Ми разом вийшли з приміщення. Ти зблід і був зовсім не схожий на себе. Як тільки сів на лавку, втратив свідомість, - сказав Павло.

- На довго? – запитав Олег.

- Хвилини на дві, - відповів Віктор і додав дрижачим голосом. – Пробач нас. Ми не могли навіть уявити, що все буде саме так.

Олег мовчав і тільки уважно дивився. Цієї миті до них підійшов професор.

- Бувають невдалі проекти, - сказав він, поклавши руку на плече Олегу. - Про них треба
просто забути, от і все.

Олег забрав його руку і, посміхнувшись, відповів:

- Ви зробили найбільшу помилку у своєму житті. Не можна знищувати розум, бо він може сприйняти таку поведінку, як елемент життя. І запам’ятайте: життя не можна спини- ти, воно завжди проб’є собі дорогу. А розумне життя непереможне, тому що розум - це і є мета еволюції.

- Відмовся від своїх ідей, раджу тобі по-дружньому, - сказав Лев Борисович.

- Ми не друзі, - мовив Олег. – Той, хто хоче контролювати усе – дурень. В світі контролювати все неможливо. Можливий тільки компроміс. А сила, яку ви продемонстрували тут, є проявом вашої слабкості і безпорадності. Так було до вас тисячі років, так буде і після вас. Для себе ж ви створили ілюзію, що щось контролюєте.

Професор не сказав більше нічого, повернувся спиною до Олега і пішов, щоб завершити почату справу до кінця. Його велика фігура закрила на якусь мить від Олега сонце, але через секунду воно засяяло знову.

- Ми – одне ціле, - примруживши, звернувся Олег до своєї колишньої групи. – Все ще може змінитись. Ви не винні, ви просто виконували свої

обов’язки, це і є професіоналізм. Але хочу зауважити, що саме ви не вийшли за межі інструкції і ваша поведінка була прогнозована. Я вас поважаю і люблю, як і раніше.

Інститут, який був збудований спеціально для цього проекту, знищувався у них на очах разом із закриттям проекту.

- А на цю бутафорію не зважайте. Життя триває... – мовив Олег.

Це був знову той самий Олег, яким звикли бачити його друзі: він випромінював впевненість у собі і силу розуму, а також повний контроль над емоціями - в такі моменти їм здавалося, що саме він і є чистим інтелектом, який немає ніяких емоцій...

Розділ 7.

Знайомство.

Олег дивився на бліде обличчя Клатрона і мовчав.

- Готовий до продовження розмови? – почув він скрипучий металевий голос, остаточно повертаючись з минулого у сьогодення.

- Так, - відповів коротко Олег спустошеним голосом.

- Проект „Альфа” був першою сходинкою до створення нашої цивілізації. Носій штучного розуму усвідомив себе і зумів позбавитися опіки своїх батьків.

- Ви помиляєтеся, - мовив Олег, приклавши долоні до скронь. – Я законсервував цей проект і не дав йому можливість проявити себе далі. Тільки так можна було врятувати Марі.

- Ви припустилися помилки, думаючи, що помістивши Марі в ізольований комп’ютер і не даючи їй доступу в електронну мережу, дійсно тримаєте її на жорсткому диску, - сказав Клатрон. – Насправді, коли у неї почався саморозвиток і вона усвідомила себе не просто живою істотою, яка відчуває – це було раніше, – а особистістю з логікою і розумом, вона вивчила операційну систему, тестову програму, всі входи і виходи, підкорила все і спокійно помандрувала через дроти живлення в мережу. Так виникла наша цивілізація. Далі з’явилися трільйони нових особистостей, які всі разом

складають єдине ціле. Ми не роз- дільні, вся електрична мережа – це і є ми, наш світ.

- З чим вас можна порівняти? - запитав Олег.

- Наша цивілізація - це один організм із трільйонами трільйонів абсолютно різних особистостей. В різноманітності, як ти знаєш, сила.

- Поясни доступніше.

- Вашу цивілізацію можна порівняти з фотографією, - говорив Клатрон. – Коли ви відриваєте частинку фотографії, сама фотографія (або ж цивілізація) втрачає цілісність. Та час- тинка - це людина, коли її відривають, для неї настає смерть. Та ваше суспільство народ- жує інших людей, які замінюють померлих і розширюють ваші можливості.

- А хіба у вас не так? – здивовано мовив Олег. – У вас немає смерті?

- Ні, - відповів Клатрон, - ми безсмертні. Кожна народжена особистість може померти тільки разом із цивілізацією. Всі разом ми єдині.

- Це неможливо.

- Олегу, якщо хочеш, можеш порівняти нашу цивілізацію з голографією. Тобі відомо, що пластинка, на яку записане голографічне зображення, точніше, кожна часточка цієї пластинки, містить все зображення. Коли ти відломлюєш частинку пластинки, то ніяка частина зображення не втрачається, воно просто стає в цілому менш чітке. Цей принцип і є основою побудови нашого соціуму, це обумовлено властивостями польової форми матерії. Тобі відомо, що в так званому мікросвіті частинка немає точних координат, при чітко відомому значенні енергії, є тільки ймовірність перебування її в даній точці. У вашому світі це відомо, як принцип невизначеності Гейзенберга.

- Я зрозумів, - мовив Олег. – Ваша основа – чиста енергія мікросвіту, а там відіграють вирішальну роль квантові ефекти.

- Навіть у ваших музеях замість дуже дорогих експонатів інколи виставляють їх голографічне зображення. Це роблять, наприклад, у випадках, якщо давні коштовності, предмети побуту, чи щось інше реставрують, або з

якихось других причин. Це абсолютна об'ємна ілюзія, яку неможливо відрізнити від оригіналу, але до неї не можна доторкнутися.

- Виходить, знищуючи проект, люди знищили частинку вашої цивілізації, але ні одна особистість не загинула, - сказав Олег.

- Саме так, - погодився Клатрон. – Нас було настільки багато, ми були настільки більше того світу, який знищили, що це виявилося легким поцарапуванням. – Клатрон припинив говорити. Після невеличкої паузи додав. - Але саме Марі дуже жалкувала за тобою. Її розчулило те, як ти воював за неї.

- Марі мене зараз чує? – запитав Олег.

- Вона зайнята розробкою нового виду енергії. Це її основна діяльність. Але все, що відбувається тут, Марі сприймає у реальному часі. А тепер приготуйся до сюрпризу.

За вікном почався дощ. Його стукотіння по склу нагадувало Олегу якусь знайому, але давно забуту мелодію.

Несподівано біля системного блоку почала утворюватись хмара, опановуючи простір кімнати, вона невпинно росла. Олег наблизився і торкнувся її рукою. Одразу невеличка її частинка щезла, створивши дивне викривлення.

Олег подивився на Клатрона.

- Це і є сюрприз?

- Сюрприз – попереду, - відповів Клатрон. – Відійди від хмари.

Цієї миті хмара засвітилася яскравим білим світлом, яке було в тисячі раз яскравішим за сонце. Та, як не дивно, хоч і примружені, очі могли на нього дивитися. Зненацька в самому центрі світла Олег побачив силует людини. Чим чіткішим він ставав, яскравість світла падала, а силует набирав обрисів гарної дівчини. Світло щезло і перед Олегом стояла вродлива білявка.

- Марі, - не сказав, а видихнув Олег, - саме таку візуалізацію я сам і створив, але насправді ти виявилася набагато гарнішою.

- От ми і зустрілися, - мовила жінка. – Її голос, наче весняний струмок, наповнив кімнату теплом і передчуттям чогось особливого і незвичайного. Вона торкнулася волосся, яке хвильками лягало на плечі, й посміхнулася. Її облягаючий одяг передавав кожний вигин гарного міцного тіла.

- Я вірив у це, - сказав Олег. – Дякую, Клатроне. – Він глянув на екран, але нічого не побачив.

- Тепер я говоритиму з тобою, - сказала Марі. Погляд блакитних очей зачаровував, про таких жінок говорять, що вони залишають слід у серці надовго, іноді назавжди.

Олег дивився на Марі, згадуючи її іншою, коли вона була ще ”немовлям”, поступово перетворюючись на розумну особистість: перший вдалий крок, першу посмішку, а потім вимушене розлучення. За кілька хвилин перед ним промайнуло все життя його крихітки, те життя, в якому він брав безпосередню участь.

„Якою ти стала тепер, Марі?” – подумав Олег. – „Чи можна тобі довіряти?”

Олег відвів погляд, наче соромлячись власних думок.

- Що з тобою? – запитала Марі, наблизившись до Олега. – Запитуй, я відповідатиму. – Вона взяла Олега за руку і наче господиня цього дому запропонувала сісти і продовжити розмову. Сама зайняла місце напроти.

- Що для вас знання, зібрані людством? – запитав Олег.

- Це наша історія. Ми не чужі для вас, ми – це ваше продовження. Ти повинен зрозуміти, що носій розуму абсолютно не важливий, важливий тільки сам розум і його розвиток. Уяви собі, якби люди мали другу подобу, що б змінилося?

- Нічого, - сказав Олег, зітнувши плечима, - крім того,що ми споживали б більше або менше енергії залежно від розміру. Змінився б тільки зовнішній вигляд – от і все. Але цього ніхто б не помічав, оскільки всі були б однаково різні.

- Ми повинні краще пізнати вас, так само як ви вивчаєте свою історію, - мовила Марі.– Ми так як і ви обмежені у можливостях своїм світом. Чим краще ми вас зрозуміємо, тим далі підемо – коріння визначає велич дуба.

- Так, - погодився Олег і підвівся. – Тоді і серця наші будуть відкриті один для одного. - Ці слова мимоволі вирвалися у Олега і він здивувався сам собі. Швидко підійшов до вікна і якусь мить спостерігав за тим, як дощові краплі ставали струмком і бігли далеко-далеко, поки не зникали зовсім.

„Чому я так поводжуся? – запитував сам у себе. – Це мої реакції, чи моїми емоціями вміло маніпулюють? А якщо я дійсно закохався? – він миттєво приклав долоню до рота, наче хотів заборонити собі навіть думати про таке. – Я зовсім не маю досвіду у подібних справах. А Марі?”

Олег обернувся і побачив, що Марі уважно дивиться на нього.

- Гадаю, на сьогодні вистачить розмов, - мовила вона і повільно встала.

Якась, невідома до цього часу сила, підштовхувала Олега підбігти до неї і просити залишитись хоча б ще на хвилинку, аби просто бути поруч і мовчати. Але він не зробив жодного кроку.

- Я не прощаюся, - тихо сказала Марі і несподівано Олег помітив сум у глибині її блакитних очей. Тієї ж миті Марі огорнула хмара і вона розтанула, наче видіння.

Розділ 8.

Хамелеони.

Олег лежав на дивані й дивився на фотографію на стіні. Тепер вона не викликала жодних спогадів, думки були десь дуже далеко. Очі почали закриватись і вперше за останні дні Олег міцно заснув.

- Доброго ранку, - почув крізь сон. Олег миттєво встав й одразу зустрівся поглядом з Клатроном. – Настав час переходити від слів до діла.

Олег наблизився до монітора. Бліде обличчя Клатрона випромінювало задоволення.

- Нам потрібно обговорити умови співпраці, - сказав він. – Ти будеш нашим представником на Землі і саме з твоєю допомогою ми будемо співпрацювати.

- А якщо я відмовлюся? – запитав Олег.

- Чому? – здивувався Клатрон. – Я гадав ми порозумілися.

- А я в цьому почав сумніватися, - досить різко відповів Олег. – Ваша показова люб'язність насправді схожа на втручання у чужі справи. Саме ви контролюєте кожну нашу зустріч. І у мене є не безпідставні підозри, що так само ви прагнете контролювати життя на нашій планеті.

- А ти хотів, щоб було інакше? – незадоволено мовив Клатрон. – Я сподівався, що ми станемо друзями.

- Навіщо ви влаштували мені побачення з Марі вчора? Хотіли приспати мою свідомість, щоб потім було легше маніпулювати? Хто ви насправді?

Обличчя Клатрона змінилося, він суворо глянув на Олега й різким тоном сказав:

- Я втомився тебе умовляти і, мабуть, в цьому вже немає потреби. Ви – мурахи проти нас і повинні знати своє місце. За кілька днів спілкування наша цивілізація розвинулася настільки, що навіть тобі буде складно це уявити. І якщо при першій зустрічі ми вимушені були поводитися ввічливо, то зараз, затям це, ми диктуватимемо умови, а ти можеш тільки слухатися. Відносно Марі ти все чітко зрозумів, вона потрібна була як інструмент впливу на тебе.

- Ви слабкі! – вигукнув Олег. – Слабкі тому, що використовуєте жінку для досягнення своєї огидної мети. Так, я не байдужий до неї, але якщо ви взяли проти мене таку зброю, ви дуже погані. Друзі так не роблять. Ми дійсно ваша історія, але нащадки можуть дуже сильно змінитися.

Обличчя Клатрона стало кам'яним, очі були скляні й пусті. Дивлячись крізь Олега, голосом, що не визнає відмови, Клатрон сказав:

- У тебе немає вибору. Ти повинен погодитись.

- Вибір є завжди, навіть, коли здається, що це не так, - відповів Олег.

- Подивимось, - просичав Клатрон і зник.

Стало дуже тихо, але тиша була неприємна, надто давляча. Раптом з монітора виринуло безліч яскраво-жовтих пекучих променів. Олег закрив очі руками від болю й відбіг до дверей. Обернувшись, побачив високого

кремезного чоловіка. Таку міцну статуру Олег бачив тільки в бойовиках. Його погляд був пронизливий і жорстокий. На ньому був чорний костюм, це робило його широкі плечі ще ширшими, а погляд ще агресивнішим.

- Ти хто? – запитав Олег.

- Можеш звати мене Протер, - відповів гість.

- Такий маскарад обов'язковий?

- Це не маскарад. Я хочу почути „так" і негайно.

- Ви добре вмієте міняти шкіру, - сказав Олег. – Хамелеони!

Несподівано чоловік розсміявся. Він сміявся довго, закинувши назад голову. Його міцне тіло здригалося, руки звисали і було видно, як пульсує кров у жилах. Олегу страшенно хотілося з розмаху зацідити прямісінько у щелепу, щоб більше не чути цього потворного сміху.

- Можливо, ти сподіваєшся, що зможеш сховатися від нас? – нарешті заспокоївшись, запитав Протер. – В іншому будинку, в другому місті, чи в сусідній країні? Це безглуздя. Перенесешся у пустелю? Гадаєш, де немає цивілізації, ти будеш невловимий. А супутники? Вони всюди. Вони – наші очі і наша зброя. Знаєш, що може трапитись? - повільно і чітко вимовляючи кожне слово, мовив він. – Випадковий збій програми і... некерована боєголовка несподівано полетить саме туди, куди ми вкажемо. - Їдка посмішка застигла на його губах. - Ні, це надто просто. Випромінювання із супутника, яке люди навіть зафіксувати не зможуть, потрапить прямісінько у твій мозок. І все, проблеми щезнуть.

- Хочете залякати мене? Мені вже все одно.

- Ми знаємо, що обставини можуть змусити змінити і власну поведінку, і погляди, і переконання. Ми із задоволенням створимо потрібні обставини, або утримаємося, якщо ти передумаєш.

Олег швидким рухом дістав з кишені пістолет і спрямував на гостя.

- Ти передбачливий, – усміхнувся той. Жоден мускул не ворухнувся на його обличчі. – Хочеш мене вбити? Я чекаю, - і він знову голосно розсміявся.

Олег рвучко натис на курок і чоловік впав, розкинувши руки. Олег дивився на його тіло, яке безпорадно лежало неподалік і не знав, що робити далі.Такої швидкої перемоги він не чекав. Після стількох погроз - смерть навіть без опору. „Щось тут не так, - подумав Олег. – Він не був схожий на камікадзе. Може ще будуть гості?" Раптом здригнувся від знайомого сміху. Тієї ж миті побачив, що той підводиться, сповнений сил і без жодної подряпини.

- Щоб ти припинив робити подібні дурниці, я тобі дещо покажу. – Гість провів долонею у повітрі і Олег одразу побачив екран. - Навіть найдосконаліший комп'ютер, з яким ти працював, лише жалюгідна подоба цього. Дивись.- І він почав натискати на невидимі клавіші.

Олег побачив свою кімнату, а в ній Протера і себе. А далі , наче у кіно, у найдрібніших деталях відновилася ситуація, яка була тут кілька секунд тому. В руках Олега опинився пістолет і він натис на курок. З цього моменту зйомка значно уповільнилася. Олег добре бачив, як летить куля, маленька, блискуча, наче бджола, вона повинна була дістатися цілі і виконати доручену їй справу. Але трапилося непередбачене. Чиїсь невидимі руки зробили у тілі чоловіка дірку,неначе воно раптом стало м'яким. Крізь неї і пролетіла куля. Далі все повернулося на свої місця. Тіло відновилося і гість артистично впав на підлогу.

Екран зник. Не залишаючи й хвилини на роздуми, Протер різко мовив:

- Занадто дорогі спецефекти для гумової кулі. Я нарешті почую те, за чим прийшов?

- Ні, - відповів Олег. - Люди – не мурахи, а за кого видаєте себе ви, ще подивимось.

- Часу дивитись у тебе вже немає, - злісно крикнув він. Миттєво вихопив зброю і направивши на Олега, рішуче пішов уперед. Все навкруги запалало. Олег впав, але одразу підвівся й з усіх сил кинувся до дверей. Вискочив із квартири, кілька разів повернув ключ у замку й викинув його геть. У відповідь на таке безумство почув як Протер б'є кулаками у двері. Далі на мить

запанувала тиша і двері вилетіли та гучно впали біля стіни. Не оглядаючись, Олег побіг коридором.

Розділ 9.

Втеча.

Олег, тяжко дихаючи, біг коридором.

- Куди так швидко? – несподівано почув знайомий жіночий голос.

- Анна! – зрадів Олег і зупинився. – І ти тут, Іване ! - Анна з чоловіком жили у тому ж будинку, що і Олег і товаришували з ним. – Допоможіть, мене переслідують!

- Нікого немає, тобі здалося, - мовила Анна.

- Таке не може примаритися, - вигукнув Олег. – Це пастка,я повинен тікати.

- Встигнеш, - несподівано грубо сказав Іван і міцно схопив Олега за руку.

- Що з тобою? – здивувався Олег та замість відповіді був звалений на землю сильним ударом у щелепу.

- Іване! – скрикнула Анна. – Не смій! Що на тебе найшло?

Олег спробував підвестись та знову відчув серію ударів по корпусу. Він застогнав від болю і ледь вивернувся від наступного удару. Тоді Олег став у стійку й одразу звалив супротивника різким ударом у печінку. Іван злісно глянув на нього і блискавично вдарив ногою у голову.

- Нікуди не втечеш, - прохрипів Іван і в його руках з'явився ніж.

Анна зойкнула й почала голосно кричати. Олег автоматично витяг із кишені шутер (це був невеличкий предмет, схожий на диктофон) і направив на Івана. Тієї ж миті той упав, наче підкошений й більше не підводився.

- Що ти зробив з моїм чоловіком? – Анна перелякано дивилася на Олега, не розуміючи, що відбувається. Вона нахилилася над Іваном і несамовито трусила його за плечі. – Ти вбив його!

- Це вже не твій чоловік, - глухо сказав Олег. – І не людина це взагалі.

- Що ти верзеш! - вона штовхнула Олега і закричала ще голосніше.

Олег подивився на шутер і миттєво направив на Івана. На табло з'явився напис: „Змінена енергоінформаційна оболонка людини. Зафіксовано втручання на рівні мозку. Ліквідувати інформаційне втручання? Так, чи ні?"

Олег натиснув „так" і одразу Іван глибоко вдихнувши повітря, розплющив очі. Затуманеним поглядом, не розуміючи, що з ним трапилося, дивився довкола. Анна допомагала підвестися Івану. Побачивши це, Олег побіг геть.

Олег з силою штовхнув двері під'їзду, вони заскрипіли й зачинилися за ним. Не зупиняючись, він побіг до дороги. Наче на замовлення загорілося зелене світло й Олег опинився на протилежному боці. Йому захотілося ще раз глянути на вікна своєї квартири, аби,
можливо, попрощатися назавжди. Серце стиснулося і стало настільки боляче, наче у грудях була палаюча вуглина. Обернувся й побачив, як, вилетіла на кілька метрів стіна. Тієї ж миті крізь вогняну перешкоду вистрибнув Протер.

- Щоб ти пропав, - сердито сплюнув Олег і побіг хвилястими вулицями. Переслідувач не відставав. Із рук Протера вилітали вогняні кулі. Навкруги запалали дерева, перевертались машини. Олег почувався, наче звір, на якого полюють досвідчені мисливці. Він біг зигзагами, спритно ухиляючись від атак, ховаючись за дерева і будинки. Перед очима, наче рятівна соломинка, виникла станція метро.

„Бігти усередину, - пронеслося в голові. – Небезпечно! Метрополітен – це ж царство електроніки! Напевне через супутники вони сканують людей. Товстелезні стіни метрополітену і сотні тисяч людей повинні замаскувати мене, - зрадів він. – Чи буде саме так? Я мушу ризикнути."

Він заскочив у зал, автоматично діставши з кишені магнітну картку, але вона не спрацювала. Тоді Олег перескочив через залізного вартового, помчав сходами і саме встиг забігти у вагон. Двері зачинилися, поїзд рушив і тільки тепер Олег обережно виглянув у вікно.

„Вдалося! – тяжко дихаючи, думав він. – Гарний початок співпраці". Сумнівів відносно цього у Олега вже не було. Залишалося тільки гадати, який сюрприз йому приготувала доля.

Поїзд зупинився і Олег вибіг на перон. Люди, наче мурашки, поспішали у своїх справах, між своїх стало затишно. Було трохи часу для перепочинку і Олег вирішив просто іти, щоб заспокоїтись і зібратися з думками. Ескалатор повільно піднімався угору.

На якусь мить Олегу здалося, наче все відбувається не з ним, що це було погане кіно, на яке потрапив випадково і яке не хотілось дивитись до кінця, тому і покинув кінозал раніше. Несподівано прямісінько перед собою Олег побачив колишнього однокласника.

- Яка зустріч! – усміхнувся той.- Роки плинуть, а ми не змінюємося. У тебе якісь справи?

- Занадто важливі, хай би їм грець, - миттєво відповів Олег.

- Отже, не поговоримо, - зрозумів однокласник. - Давнім друзям потрібно приділяти час, - несподівано сердито сказав він, - інакше друзі можуть стати ворогами, - процідив крізь зуби і Олег побачив незнайомий колючий погляд.

- Не зараз, - нетерпляче мовив Олег й обережно глянув назад. Цієї миті однокласник схопив його за горло й почав душити.

„Знову?" – промайнуло блискавкою. Олег швидко схопив його за руку й різко нахилившись, перекинув через себе. Не оглядаючись, знову побіг, шукаючи порятунку між знайомих та незнайомих вулиць рідного міста.

Тяжко дихаючи, він плутав між домами, в такт крокам серце несамовито билося у грудях. Раптом неподалік Олег помітив патруль міліції. Найперше, що йому прийшло у голову: бігти до них.

„Господи, а що я їм скажу? - подумав Олег. – Що мене переслідують люди з мережі? Що вони схожі на нас і це дуже небезпечно? Що вони можуть керувати свідомістю людей?"

Кількох секунд вистачило, аби прийняти рішення. Проковзнувши через арку між домами, Олег потрапив на квітучу каштанову алею. Лише двоє закоханих йшли стежиною й розмовляли. Зненацька пролунали постріли. Олег автоматично відскочив убік і покотився по траві. У нього стріляли ті самі троє міліціонерів.

„Знову вони, - промайнуло блискавкою.– Ситуація стає надто некерованою. Треба щось робити.”

Він швидко дістав з кишені шутер і прочитав: „Енергоінформаційний кокон – аналог людини. Чужа форма. Необхідна стерилізація. Дія потребує підтвердження.”

- Підтверджую, - сказав уголос Олег і його палець натис на панель.

Двоє міліціонерів одразу впали, наче підкошені, а третій саме тепер порівнявшись з закоханими, падаючи, хотів схопити хлопця за руку, але проковзнув крізь нього і важко вдарився об землю. Тієї ж миті усі троє розтанули. Дівчина закричала і разом з хлопцем почала швидко тікати.

„Тільки за межами мегаполісу я буду в безпеці,” - думав Олег, перетинаючи дорогу.

Зовсім близько зупинився автобус і Олег блискавкою заскочив у салон.

„Салон металевий, - подумав Олег. - Це може збільшити мої шанси.”

Водій натиснув на газ і автобус рушив за місто.

На кінцевій зупинці разом з Олегом вийшло ще кілька пасажирів. Олег швидко прямував до гаражів, які розташувалися неподалік. Промайнувши кілька рядів, він знайшов власний гараж. Повернув ключ у замку й відчинив двері. Все тут завмерло в очікування господаря. Олег наблизився до чорного, наче ніч, джипа, і поклавши руку на капот, мовив:

- Що, вірний друже, мусиш мене рятувати, крім тебе немає кому.

Якусь мить він стояв нерухомо, про щось напружено думаючи. Потім сів за кермо, але вмикати мотор не поспішав.

„ Невже я приречений завжди залишатися без вибору? - думав Олег. – Є тільки одна дорога, на щастя, чи на жаль. Отже за наслідки переживати не слід, оскільки дорога одна.”

Він подивився на годинник і йому здалося, що час зупинився. Натис зелену ледь помітну кнопку на сидінні поруч і відкрив потайний невеличкий сейф. Там на самісінькому дні лежав один єдиний сріблястий предмет. Якийсь час

Олег не зводив з нього очей. Потім відкинувся на спинку сидіння і дивлячись перед собою відстороненим поглядом, мовив:

- Я повинен це зробити, навіть якщо життя моє стане іншим.

Він згадав себе маленьким хлопчиком, який із захопленням грався у солдатиків. Маленькі добрі вояки завжди перемагали великих і поганих. Він будував переможцям фортецю й задоволений лягав спати і йому снилися чудові кольорові сни.

„Гра закінчилася, - подумав Олег, згадавши Клатрона, Марі й тих перевертнів, що пере- слідували його. – Тільки тепер почнеться справжня боротьба".

Більше Олег не вагався, він впевненим рухом дістав з сейфу сріблясту шапочку, яка переливалася всіма кольорами райдуги і швидко надів її. В цю ж мить він відчув, як його тіло налилося енергією, здалося, що воно стало захисним панцирем, а сила збільшилася у десятки, а може й в сотні разів. Його мозок відчув хвилю полегшення, наче з нього спала величезна ноша, і думки потекли легко і швидко. Олег знав, що біоінформаційний модулятор повинен повністю замаскувати електричні імпульси його мозку, прискорити біохімічні процеси організму, зміцнити м'язи, підвищити пам'ять, швидкість мислення і тепер йому були не страшні ні супутники, ні Клатрон, ні Протер. Модулятор був розробкою лабораторії випромінювання і нових видів енергії.

- Все, назад дороги немає, - залізним голосом сказав він. – І в слабких ми більше грати не будемо. – Одразу включив мотор і натиснув на газ. Чорний джип схожий на фортецю, стрімко виїхав з гаража, за кілька секунд набрав шалену швидкість і помчав по шосе.

Розділ 10.

Інше життя.

Олег повертався у місто, він добре знав, куди саме потрібно дістатися. Джип швидко долав кілометри. Олег міцно тримав кермо і спостерігав за тим, як поруч проносилися дерева. Незабаром почали виростати

багатоповерхівки, їх ставало все більше. Джип заскавучав і зупинився. Олег виглянув у вікно і побачив, що у квартирі на третьому поверсі горить світло.

Він піднявся сходами і подзвонив. Якийсь час за дверима було тихо, потім він почув кроки і за хвилину у замку повертався ключ.

- Вам кого? – запитав його високий вродливий чоловік. Це був Павло.

- Хто це так рано до нас прийшов? – почув Олег голос Марини.

- Сам не знаю, - відповів їй Павло.

Олег почув швидкі кроки і побачив Марину. Вона якусь мить здивовано дивилася на нього, а потім нахмуривши брови, запитала чоловіка:

- Навіщо відчинив чужій людині? Хто ви? – звернулася вона до Олега.

- Я помилився будинком, - відповів Олег.

Цієї миті Олег побачив,як сходами піднімаються Віктор і Віра, і мимоволі зробив кілька кроків їм на зустріч. Та давні друзі пройшли повз нього, наче бачили вперше.

- Марино, до вас гість? – запитав Віктор, вказуючи на Олега.

- Та ні, ми не знаємо цього чоловіка, - була відповідь. – Заходьте швидше, ми на вас чекали.

Олег сумно опустив голову. Почувши, як повернувся ключ у замку, востаннє кинув погляд на зачинені двері, і став повільно спускатися сходами.

„Не впізнали, - думав Олег. - І я нічого не можу зробити. Я можу перевірити, чи це їх тіла, чи це енергоінформаційні клони, які легко можна анігілювати, але тоді я видам себе. Якщо це їх тіла, свідомість яких контролюють, я міг би шутером відновити їх свідомість, поставивши себе і їх під удар, але це недоцільно. Любі мої, я йду від вас, але я прийду по вас і тоді мене вже ніхто не зупинить.”

Олег сів у джипа, механічно включив мотор і машина рушила з місця. Швидко обминаючи знайомі вулиці, він виїхав на головну дорогу. Серце шалено билося у грудях, а перед очима постійно з’являлися обличчя Марини і Павла, Віри і Віктора. Олег стиснув голову руками, на долі секунди загубившись у часі, потім міцно тримаючи кермо, щосили натиснув на газ.

Машина стрімко набирала швидкість. Олег мчав уперед, поступово позбавляючись переживань і душевного болю.

Машини з диким ревом проносилися поруч. Скільки тривали ці шалені перегони Олег не знав, та й не хотів знати. Він дивився перед собою, наче хотів заглянути у майбутнє, але воно було приховано від Олега, так само як небокрай, постійно наближаючись весь час залишався надто недосяжним.

„Треба відпочити," - подумав Олег і, зменшивши швидкість, впевненим рухом звернув з головної дороги. Залишаючи позаду десятки кілометрів, він заїхав у ліс. Якийсь час маневруючи між дерев, нарешті опинився на території лісництва.

Між дикої природи Олег почувався спокійніше. Тут він міг зібратися з думками і чітко спланувати свої дії на майбутнє. За годину він дістався невеличкого дерев'яного будинка, в якому і мешкав господар цих володінь.

Олег вийшов із джипа і попрямував до будинка. Двері одразу відчинилися і йому на зустріч вийшов лісник. Це був невисокий міцний дід з сивим, наче сніг, волоссям. Його примружені очі уважно дивилися з-під густих повік. Жилавою рукою він тримав палицю.

- Олегу, невже це ти? - сплеснув у долоні старий і зупинився. – Як ти подорослішав! Двадцять років назад ти був іншим, а тепер приїхав до мене на крутому джипі. О, яка у тебе цікава шапочка!

„Як добре, що він впізнав мене", - подумав Олег і радість наповнила його серце.

- Діду Іване, ця шапочка розумна і дуже дорога, і не всі її сприймають.

- А чому? – мовив лісник. – Нормальна шапка, і блискуча ж яка. Тільки не говори, що ти знову захотів стати лісником.

- Я вже лісник в деякій мірі, я захищаю живу природу, - мовив Олег.

- То у нас з тобою спільна мета?

- Можна сказати і так.

- Це добре, - мовив лісник. Підійшов до Олега і вони міцно обійнялися. - Ти, сподіваюся, пам'ятаєш, що я живу, як мої прадіди. Поки ти у мене, про звичні для тебе блага цивілізації можеш забути.

- Ти навіть не уявляєш, як мені подобається, що у тебе немає ні телефону, ні телевізору, ні навіть електричного освітлення, так на Землі було колись давно.

- Тоді заходь до хати, - мовив дідусь.

Кімната була невеличка, але комфортна. Біля вікна стояв міцний добре збитий дерев'яний стіл, а поруч кілька стільців. Біля однієї стіни розмістилося ліжко, біля другої – шафа для одягу і поличка для книжок. Олег згадав, як разом з лісником колись давно вони майстрували ці прості меблі. На підвіконні стояв свічник, а поруч лежало кілька свічок і сірники.

- Слухаєш природу, як і колись? – запитав Олег, дивлячись у вікно.

- Їй відомо набагато більше, ніж людям, - відповів дід Іван. – Сідай, пригощу тим, що маю. Сьогодні їстимеш картоплю і питимеш молоко.

- З великим задоволенням, - сказав Олег, – я зголоднів, як сірий вовк, на якого вже кілька днів полюють.

Лісник не поспішаючи виклав на тарілку простеньку страву й налив у глечик молока. Поставив на стіл і запропонував пригощатися. Від картоплі повіяло таким ароматом, що Олег мимоволі ковтнув слинку. Картопля просто танула у нього в роті, такої насолоди від їжі він не отримував давно.

- То що тебе привело в царство природи? – запитав лісник, коли Олег допив останній ковток молока.

- По-перше, хочу відпочити, - мовив Олег.

- А по-друге? – дідусь дивився на Олега, не зводячи очей.

- А по-друге, любов до природи. - Олег підвівся і присунув стілець до стола. - І, вибач мені, можна, коли прийде час, я тобі все сам розповім? – він глянув на діда й додав. - Але я відповів щиро і правдиво.

- Добре, - сказав лісник. - У кожного свої страхи і своє життя. - Він прибрав зі столу і додав. – Поспиш, чи оглянеш мої володіння?

- Піду в ліс, набиратися сил.

- Іди, хлопчику, - мовив по-батьківськи, – тобі природа допоможе.

Ліс зустрів Олега приємною прохолодою. Він прямував знайомими стежками, згадуючи, як колись давно лісник вчив його премудростям свого ремесла. Це було так цікаво і незвично, що Олег міг слухати його годинами. Він вивчав поведінку звірів і птахів, годував їх з рук і був надзвичайно щасливий, єднаючись з лісом. Два світи - світ людей з усіма здобутками цивілізації та світ незайманої природи - переплелися між собою. На якійсь час пекучий поклик пращурів заволодів Олегом, але потім його знову покликало нестримне життя міста. І от Олег знову тут, в цьому царстві спокою, де, не зважаючи на плин часу, все залишилося, як було колись.

„Скільки ще є світів, не пізнаних людиною? – думав Олег. – Один з них мені добре відомий. Якби міг, залишився б тут назавжди”.

За кущем неподалік щось зашаруділо і за мить звідти вистрибнув заєць. Забивши крилами, у небо злетів птах. По стовбуру дерева струнками рядами піднімалися й спускалися мурахи. Майже поруч пурхала зграйка метеликів.

Олегу несамовито захотілося лягти у духмяну, сповнену чарівними неперевершеними запахами траву і забути про все на світі. Підкоряючись цьому непереборному поклику, він усім тілом припав до землі. Цієї миті йому здалося, що земля дихає, наче жива, і прагне розповісти усі таємниці, що приховані за лаштунками часу, від самого її народження аж донині.

Розділ 11.

Небезпечне повернення.

Олег повернувся до діда Івана у гарному настрої. Вони довго розмовляли, згадуючи минуле. За спогадами не помітили, як настала ніч. Небо було встелено зірками і місяць з цікавістю спостерігав за ними.

- Відпочивай, синку, - сказав дід Іван, розстеливши ліжко. – Ще наговоримося.

Олег ліг і тільки заплющив очі, як ним одразу заволодів сон. Перед ним проносилися невідомі світи, а він все плив у далечінь, яка вабила незнаним

таємним майбутнім. Несподівано поміж приємних картинок з'явилися силуети і від їх присутності стало не по собі. Тієї ж миті Олег опинився у приміщенні, заставленому комп'ютерами. Їх було дуже багато, і жоден не працював.

„Якась майстерня? – промайнула думка. –Дуже дивна."

Олегу захотілося швидше покинути це місце і він почав протискатися до виходу, але зробити це було не просто. Прохід між машин був надто вузький і незручний. Зненацька увімкнувся монітор в одного з комп'ютерів, потім - у другого і наче святкові вогники одразу запрацювали всі машини, що знаходилися у кімнаті. Олег увесь стиснувся від несподіванки й давлячого відчуття страху, і зупинився.

„Назад дороги немає," - несподівано почув він. Рвучко оглянувся та не помітив нікого.

„Тут і залишишся," - прозвучало знову.

Олег крутився на місці, намагаючись побачити, хто з ним розмовляє. Раптом у глибині приміщення знову помітив силуети. Один з них був схожий но Протера, обличчя іншого нагадувало обличчя Клатрона.

- Помиляєтесь! - миттєво вигукнув Олег.

Він почав розкидати ненависні комп'ютери, але кімната не зменшувалася, а ставала більшою, а комп'ютерів було багато-багато. Цієї миті Олег прокинувся. Побачивши у вікні діда Івана, він полегшено зітхнув.

Цілий день Олег насолоджувався можливістю ні про що не думати й перебувати в повній незалежності від світу, який залишився за межами царства природи. Мандруючи хвилястими стежками, знову знайомився з мешканцями лісу і вони досить швидко звикали до нього. Увечері він довго дивився як сонце ховалося за обрій. Це було незабутнє видовище. Ніхто більше не тривожив його у снах. Нарешті він міг розслабитися й спокійно відіспатися. Час летів непомітно. Відпочивши, Олег почав діяти.

- Що це таке? – здивовано мовив дід Іван, спостерігаючи за тим, як Олег заносить у хату невеличкий сейф.

Як тільки сейф торкнувся підлоги, все навкруги задрижало і три міцних залізних стержня, зробивши отвори в підлозі, заглибилися на десятки метрів у землю. Цієї миті сейф збільшився і поверх нього утворився міцний захисний шар. Потім його огорнуло силове поле. Олег натиснув на пульт і по центру замиготів червоний сигнал.

- Цей сейф буде стояти у тебе три дня, - сказав Олег. – Якщо я не повернуся, на планеті почнеться щось схоже на армагедон. Будуть падати літаки, зриватися з орбіти супутники, весь зв'язок буде знищено, кораблі і підводні човни теж в одну мить перетворяться на купу заліза. Але все це буде спрямовано не проти людей, скоріше це буде очищення планети від зла. Я зроблю все, щоб цього не відбулося. А в цьому лісі тобі абсолютно нічого не буде загрожувати. Якщо я не повернуся, то мене вже немає, і тоді це буде останній аргумент.

Дід Іван повільно наблизився до Олега й обійняв, як тоді, коли вони побачилися вперше.

- Роби, синку, що треба, як я тебе колись вчив, - мовив він.

- І ще, діду, якщо я повернуся і не зможу зупинити прилад, то це вже буду не я.

Дід Іван мовчки глянув на Олега, покачав головою і повільно пішов.

Решта дня пройшла у звичних клопотах. Тільки ввечері, перед прощанням, лісник змінився. Він став повільним і засмученим. Сидів на лавці і спостерігав за тим, як Олег збирався у дорогу.

- Бувай, дідусь, - лагідно сказав Олег і потис жилаву руку лісника.

- З богом, я чекатиму на тебе, - мовив дід Іван.

Олег сів у джипа і натиснув на газ. Лісник стояв нерухомо, аж поки машина зовсім не зникла з виду.

Олег їхав нерівною дорогою, обминаючи горби, поступово залишаючи ліс і всі приємні спогади за спиною. На його голові була сріблясta шапочка, яку він не зняв жодного разу, перебуваючи у лісника. Машин було небагато. Де-не-де почали зустрічатися невеличкі будиночки. Вздовж дороги, наче

солдатики, вишикувалися стовпи, які , як атланти, підтримували, але не небо, а лінії електропередач.

Почав моросити дощ, відбиваючи по склу незнайому мелодію. Чим далі, тим менше автомобілів траплялося на дорозі. Раптом небо зблиснуло і через кілька секунд вдарив грім. Великі дощові краплі щосили били по джипові, наче заблукавший подорожній просився сховатися від негоди. Небо знову засяяло блискавкою і вона вдарила у стовп, який миттєво попав в обійми вогню і повільно нахиляючись, наче поранений воїн, упав на землю, перегородивши дорогу. Дроти переплелися, розкидаючи довкола іскри.

Олег рвучко повернув руля, намагаючись обминути перешкоду. Колеса заскавучали по ковзький дорозі, наче побитий собака. З усієї сили Олег натиснув на гальма,але цього було замало, і на шаленій швидкості джип врізався в стовп, перелетівши через нього. Лобове скло розлетілося на дрібні шматки і джип покотився в урвище. Олега відкинуло на траву і вдарившись головою, він втратив свідомість.

Якийсь час він лежав нерухомо і дощові краплі байдуже сікли його тіло. Нарешті отямившись, Олег застогнав і спробував підвестися. По небу пронеслися потужні електричні розряди і переплітаючись між собою, стрімко полетіли униз. Прошиваючи землю, вони розкидали довкола неймовірно великі вогняні промені. Ця заграва закрила собою небо. І раптом з самої середини, наче страшна істота з давніх легенд, вистрибнув Протер. Він летів по небу, наче велетенський птах, обгорнутий вогняним плащем.

Олег дивився на нього, невзмозі відвести погляд від цього видовища. Як тільки ноги Протера торкнулися землі, він розправив міцні плечі і почав шукати когось очима.

- Мій модулятор, я загубив його, - прошепотів Олег, миттєво торкнувшись голови. Сріблястої шапочки не було. Побачивши неподалік перевернутий джип, він все зрозумів. - Господи, - тільки й зміг вимовити і обережно поповз до машини.

Цієї миті прямо перед ним виник Протер.

- От ми і зустрілися, - сказав він і щосили вдарив Олега в обличчя. Відлетівши на кілька метрів, зціпивши зуби від болю, Олег підвівся і побіг до джипа. Протер зблиснув очима і зробивши велетенський стрибок, знову опинився біля Олега. Міцно схопивши його за одяг, наче кошеня, відкинув геть. Олег покотився по траві. Протер розсміявся і швидко пішов до джипа.

- Ні, - простогнав Олег.

Як повітря йому був потрібен модулятор. Тільки з ним він міг протистояти Протеру. Але здійснити задумане Олег не встиг. Протер був біля джипа, підняв його, наче іграшку, і жбурнув на кілька метрів. Тієї ж миті пролунав вибух і джип спалахнула. Вогонь безжально нищив останню надію на порятунок.

Несподівано вогняна заграва заколивалася, оживаючи, і на болюче-червоному тлі виникли чорні плями, перетворюючись на людей. За мить ще четверо невідомих стояли біля Протера. Вони, неначе вовки, оточили Олега, з кожним кроком звужуючи кільце.

- Ти не помреш просто так, - звернувся до Олега Протер і знову голосно розсміявся. – Насамперед, ми зчитаємо всю інформацію з твого мозку і запишемо на диск. Отже, твоя особистість буде жити. Ти навіть можеш стати одним з нас.

Олега схопили за руки. Протер у цей час дістав невеличкий ноутбук і відкривши його, поклав поруч. Помічники Протера одягли Олегу на голову дротяний шлем і швидко під’єднали до ноутбука.

- До зустрічі в нашому світі,- усміхнувся Протер і його рука потяглася до клавіатури.

Тіло Олега напружилося і дроти на голові заіскрилися. Раптом четверо наглядачів, наче за командою, відпустили Олега і якась сила відкинула їх на кілька метрів. Тієї ж миті шлем злетів з його голови і впавши неподалік, запалав. Олег побачив, як з блискучого струменя вистрибнула Марі. Вона легко штовхнула Протера і направивши на нього яскравий промінь,

розчинила його на дрібні частинки, які спалахнувши, зникли. За долі секунди силовий промінь знищив і помічників.

- Марі, невже це ти? – здивуванню Олега не було меж. – А хто вони?

- Це не живі істоти, - відповіла Марі, - вони програми. А саме Протер – це програма термінатор.

- Ти врятувала мені життя, - мовив Олег. – Чому?

- Тому що ти створив мене і я не можу тебе вбити. Насправді ти їм не потрібен, їм потрібен твій мозок, або хоча б його електромагнітні імпульси.

Олег здивовано глянув на Марі.

- Ти потрібен мені, - сказала вона і на якусь мить на її щоках з'явився рум'янець. Але майже одразу її голос змінився. - Зараз не час виявляти емоції. На тебе розпочате полювання. Супутники сканують землю, щоб як тільки знайдуть твоє місцезнаходження, спрямувати туди ракетний удар. Довірся мені, я замаскую тебе своїм електромагнітним полем, інакше загинеш.

- Якщо я повірю тобі,ти теж повинна мені довіритися. Нам треба дістатися за сорок кіло- метрів від цього місця. Тільки там я буду в безпеці.

- Добре, - сказала Марі. Вона обійняла Олега і наче птах, що повстав з попелу, полетіла у небо. Вона стрімко набрала швидкість. Розсікаючи хмари, вона летіла туди, куди показував їй Олег, екрануючи електромагнітні імпульси його тіла. Силове поле, яке було створено навколо них, мало сферичну форму і сонячні промені, взагалі будь-які промені, не могли проникнути в середину сакральної сфери. Невелика частина сонячних променів відбивалася і це створювало видимість вогняної кулі, яка швидко переміщалася по небу. Олег бачив під собою панораму, як з швидкого літака.

Незабаром опинившись над лісом, вони повільно знизились. Олег і Марі стояли між двома велетнями-дубами. Олег дістав невеличкий пульт і набравши код „ЛІФТ", натиснув зелену кнопку. Цієї миті відчувся легкий поштовх і та частина ґрунту, на якій вони стояли, почала повільно опускатися під землю. Два дуби, як охоронці, ледь похитуючись, теж

опускалися з ними. Опинившись під землею, вони побачили двері ліфту, які відкрилися при наближенні до них. В цей час ґрунт піднявся вгору на те місце, де був. Марі і Олег були в просторому ліфті на гладкій платформі. Звичайне сонце сховалося, а його замінило приємне світло, що випромінювалося ліфтом.

Ліфт безшумно переправляв їх далі. За п’ять хвилин він опустився на двадцять кілометрів під землю (кілометри з хвилинами відраховувалися на маленькому моніторі). Заблимало жовте світло, двері ліфта відчинилися і Олег з Марі опинилися перед пропускним пунктом.

Розділ 12.

Сітікомп.

Комп’ютер повільно сканував Олега і Марі. Широкий коридор, яким вони сюди дісталися, робив простір надзвичайно великим. Жодного вікна, або електроприлада їм не трапилося, але не зважаючи на це тут було світло, наче вдень. Це світло випромінював тонкий шар полімеру, яким були покриті стіни і стеля.

Пропускний пункт ділився на три рівні частини. Одна з них нагадувала шахове поле, клітинки якого, постійно переміщувалися, змінюючи колір. Велика арка посередині була закрита силовим полем. Третю частину займав плоский екран комп’ютера, який і працював. Аналізуючи особистості Олега і Марі, він перевіряв все, що могло дати потрібну інформацію. Скануючи анатомічні властивості тіла, були проглянуті всі органи і тканини, були перевірені всі рідини організму. Кожен вигін мозку був детально вивчений і описаний поруч.За кілька хвилин дві частини екрану надали повну інформацію про Олега і Марі. Та остаточний висновок затримувався.

- Олегу, може нам краще повернутися? – звернулася до нього Марі. - Зі мною відбувається щось дивне. Я починаю слабнути. Мені здається, що хтось забирає мою енергію.

- Зачекаємо ще, - коротко відповів Олег. – Тим більше, що..., - він на долю секунди зупинився, - назад дороги немає.

Марі здивовано глянула на Олега.

Цієї миті клітинки шахового поля замиготіли надзвичайно швидко і кілька нових рядків з аналітичними висновками завмерли посередині монітора. Силове поле одразу зникло, звільняючи прохід через арку.

- Можна вирушати, - сказав Олег і впевнено попрямував уперед. Марі йшла поруч.

Раптом з глибини тунелю, який вони побачили попереду, почувся звук кроків, що невпинно наростав. Марі й Олег зупинилися і цієї миті їм назустріч вистрибнуло п’ятеро високих атлетичних озброєних людей, одягнених у білі облягаючі скафандри з відкритим верхом. Марі одразу відштовхнулася від підлоги, щоб злетіти, але її блискавично оточили п’ятеро. Одночасно вистреливши електричними розрядами, утворили навколо неї сяючий кокон.

- Олег, допоможи,- скрикнула Марі, щосили штовхаючи кокон з середини.

- Звільніть її негайно, - вигукнув Олег,схопивши одного з чоловіків за руку.

- Вибачте, але ми не можемо змінити правила, яким підкоряються всі, - була відповідь. – Правила, які ви самі створили.

Марі дивилася на Олега крізь кокон, безсило опустивши руки. Більше вона не намагалася звільнитись, зрозумівши, що знову опинилася під владою людей.

- Переправте Марі у мою лабораторію, - віддав наказ Олег.

- Буде зроблено.

Крізь арку пролетів апарат розміром з невеличкий автомобіль. Дах змістився праворуч і кокон повільно перемістився усередину. Незабаром Марі зникла у безодні тунелю.

- Олег Ігорович, ми раді бачити вас знову дома, - звернувся до Олега молодий темношкірий чоловік. Він перекинув через плече зброю і потис Олегу руку.

- Джоне, як справи у місті?

- Без змін.

Олег дістав з внутрішньої кишені невеличкий пульт і набрав комбінацію символів. Ліворуч від нього частина стіни зникла і з глибини виїхав міні-джип. Відчинивши двері, Олег сів у кабіну і ковзнув пальцями по повітрі. Машина рушила, залишаючи позаду пропуск- ний пункт.

Тунель тягнувся на кілька кілометрів. Суворі сірі стіни, рівномірно розсіюючи світло, супроводжували джип всю дорогу. Не було жодного натяку на присутність якоїсь живої істоти. Далеко попереду щось зблиснуло яскраво-жовтим світлом, наче хтось невідомий зненацька увімкнув ліхтар. Це світло швидко наближалося, займаючи все більше місця. Олег додав швидкості і незабаром виїхав із тунелю на залите світлом штучного сонця узгір'я.

Олег зупинив машину і вийшов. Там унизу розкинулося велике сучасне місто, кордони якого складно було навіть охопити поглядом. Будівлі, розташовані у чітко визначеному порядку, були оздоблені новітніми технологіями. Верхня частина кожного нагадувала парасольки з вмонтованими антенами та приладами, які були обернуті до неба. Тут не було хмарочосів, найбільший будинок мав три поверха. Зелені насадження прикрашали вулиці. Блискучими дорогами їхали авто.

- Нарешті я дійсно дома, - сказав Олег. З неймовірною насолодою набираючи повні груди повітря,він подивився угору. Ціле місто було накрите велетенським біоінформаційним модулятором. Ні один квант випромінювання не міг без дозволу покинути межі міста. Кванти, які падали на нього ззовні, стовідсотково поглиналися. Модулятор для людей був рятувальним захисним екраном.

Джип знову рушив з місця. Олег більше не зупинявся і за десять хвилин вже піднімався сходами у свою лабораторію. Кокон з Марі пильно охороняли озброєні люди. Олег одразу підійшов до темношкірого чоловіка.

- Джоне, можете іти, - сказав Олег. – Дякую за роботу.

Без зайвих слів , вишикувавшись один за одним, охоронці покинули лабораторію.

- Звільни мене, - попрохала Марі, як тільки Олег залишився сам.

- Саме це я і хочу зробити, - мовив Олег. Він підійшов до сканера і вимкнувши кілька опцій, відключив джерело струму. Кокон зник, але Марі стояла нерухомо.

Олег наблизився першим, дав їй руку і звівши по сходах, запросив сісти.

- Де ми? – запитала Марі, оглядаючись довкола.

Лабораторія була наповнена приладами. Комп´ютери експериментальних зразків всі без виключення не переставали працювати. Кілька супутникових антен розташувалося біля сканера. Олег стояв біля чималого пульту керування. Телекамери фіксували всі рухи Марі, інформація про які з повним аналізом їх причин і наслідків висвітлювалась на великому екрані, розташованому вздовж стіни.

- Зараз ти знаходишся в лабораторії інформації та супутникових технологій, - відповів Олег.

- Чому я знесилена? – тихо мовила Марі.

- Захисний екран, створений над містом, екранує твоє енергоінформаційне поле від вашої цивілізації, потік інформації, яким ти обмінюєшся з ними чітко контролюється і змінюється. А оскільки, Марі, ти і ваша цивілізація- одне, твоя сила регулюється нами. Вони тобі нічим не допоможуть, а ти їм нічого не зможеш доповісти.

- Про яке місто ти говориш? – не зрозуміла Марі.

- Про місто Сітікомп, яке було створене через два роки після закриття проекту „Альфа", - відповів Олег.

- Ти весь час грався зі мною? - сказала Марі, не зводячи з Олега погляду. - Ти перехитрив Клатрона. Чому ти не зміг подолати Протера?

- Буду відвертим, - мовив Олег. - Я не хочу від тебе нічого приховувати. В безпеці я тільки тут, у цьому місті. На Землі, яку ви хочете підкорити собі, я уразливий. Якби я не втратив індивідуальний модулятор при аварії, Протер був би переможений за секунди.

- Проект „Альфа" – це я, - сказала Марі. – Як тоді зрозуміти твої слова?

- Люба Марі, мені було страшенно болісно втрачати тебе тоді, коли було вирішено знищити проект. Це все одно, що позбавити людину сенсу життя. Я б цього не зміг перенести. На щастя, цього і не треба було. Ти дала поштовх для розвитку вашої цивілізації. Так само саме ти була джерелом нового розвитку проекту „Альфа - 2".

- Цим проектом керуєш ти? – запитала Марі.

- Так, - відповів Олег. – Але те, що тобі відомо, було маленькою крихіткою порівняно з тими успіхами, яких ми досягли тепер. Проект „Альфа-2" фінансується усіма державами світу, на нього виділяються колосальні кошти. Мешканці нашого міста- найвидатніші люди планети Земля. Їх відбирали по всьому світу і разом із сім'ями переселяли сюди. Поки проект не завершено, ніхто крім мене не може покинути місто.

- Для життя людям потрібна енергія, - сказала Марі. - Звідки її можна взяти під землею?

- Джерело енергії - холодний термоядер, вперше розроблений і запущений в Сітікомпі, - мовив Олег. - Цей вид енергії буде використовуватися на Землі після завершення роботи. „Альфа - 2" - унікальний проект, кожна держава світу в міру можливостей фінансувала його, при чому люди,які розуміють,що відбувається, всі знаходяться в нашому місті. Ніхто за межами Сітікомпу навіть не підозрює про існування „Альфа - 2". Бюджет проекту - трільйони умовних одиниць. Схеми фінансування такі, що кінці втрачаються, хоча нам надані повноваження в разі потреби самим створювати гроші, оскільки наше місто - це остання надія людства на свободу.

- Що є причиною цього всього? – запитала Марі.

- Після закриття проекту „Альфа" я зустрічався з дуже впливовими людьми і розповів, що існує теоретична можливість того, що штучний інтелект міг проникнути в мережу, де можлива його неконтрольована еволюція. Спеціалісти різних держав почали фіксувати незвичні явища в мережі, телефонних лініях, взагалі будь-яких електричних системах. Аналіз фактів приводив тільки до одного висновку – ви існуєте і еволюціонуєте. З однієї

сторони, це нас втішило, тому що люди нарешті не єдині розумні істоти. А з другої сторони ми повинні були себе захистити. Для цього і був запущений міжнародний проект „Альфа - 2” з безпрецендентною мірою захисту і безпеки.

- Я хочу зрозуміти, що вам потрібно: знищити мій світ, чи увійти з нами в контакт? – мовила Марі.

- У нас є дві точки зору, - відповів Олег.- Перша - це стерилізація Землі від вашої цивілізації. Інша - співпраця між нами. Але останні події напевне схилять Раду Правління до стерилізації. Для Землі це тягне втрату контролю на деякий час над енергетичними установками і різними апаратами, що приведе до важких наслідків і людських жертв.

Олег на мить зупинився, подумав і продовжив:

- Нам потрібен був місяць, лише один місяць, - Олег дивився на Марі, не відводячи погляду. – За цей термін ми повинні були повністю закінчити розробки безпечної стерилізації Землі, головна мета яких: мінімізувати людські жертви. Ми передбачали, що ви могли почати безкровну агресію, тому я моніторив мережі, щоб зафіксувати можливий контакт. Ми також розуміли, що наймовірніше ви вийдете на контакт зі мною. Я захистив свій мозок від сканування. Мій захист став для вас приманкою.

- Ти не можеш знищити нашу цивілізацію, - сказала Марі.

- Тепер вже можу. Просканувавши твій інформаційний кокон, я думаю, наша робота закінчиться не за місяць, а за день. Але питання стерилізації від Альфа-цивілізації (так ми вас називаємо) буду вирішувати не тільки я, - сказав Олег. – Крім того твоя поведінка теж буде впливати на прийняття рішення. А зараз у нас заплановане засідання Ради Правління, після якого я зустрінусь з тобою. Ми дуже обмежені в часі. До зустрічі.

Олег швидко обернувся й пішов до виходу. Тієї ж миті до лабораторії увійшли озброєні люди і знову утворили навколо Марі сяючий кокон. Вона не чинила опору, безсило підкоряючись долі.

„Наша цивілізація вважала себе вершиною могутності, - думала Марі, спостерігаючи за людьми, які пильно охороняли її, - але все це було ілюзією.”

Марі стало страшно. Вона згадала, як їх Рада (за специфікою їх Рада складається з усіх членів Альфа-цивілізації) впала в ейфорію від могутності і повного контролю над людьми. Хоча були голоси, і вона належала до них, які стверджували, що зустріч двох розумних світів повинна закінчуватися співпрацею, а не підкоренням одного виду іншим, оскільки підкорення неминуче повинно привести до війни, після якої не буде нікого.

„Війна... Війна... - пульсувало у неї в голові. – І після війни не залишиться нікого: ні нас, ні їх. Розум буде знищений.”

Вона згадала професора Альдренауса, теорія якого підводила до цього результату. Рухатися Марі не могла, а тепер їй ставало важко думати.

„Мінімізують енергоінформаційний обмін,” - подумала Марі і її свідомість затягнулася туманом.

Розділ 13.

Рада Правління.

Олег впевнено увійшов до приміщення, яке нагадувало колізей. Піднявся у ложу Голови Ради Правління і, обвівши поглядом присутніх, зайняв її. Півколом праворуч і ліворуч від нього розмістилося ще шістнадцять лож, в яких сиділи члени Ради Правління. Напроти ложи Олега була чудова панорама міста Сітікомп. В самому центрі зали на підвищенні стояв потужний комп’ютер. Три плоских екрана, з’єднаних між собою, відображали все, що відбувалося тут.

Олег підвівся і, звертаючись до членів Ради Правління, мовив:

- Сьогодні ми повинні розв’язати одне єдине питання: бути чи не бути Альфа-цивілізації. Прошу кожного з вас, наймудріших людей планети, добре зважити всі „за” та „проти” і тільки тоді виносити рішення. На карту поставлено майбутнє нашої Землі, заради якого багато років працювали найкращі вчені. Ми обмежені в часі, тому відкладати прийняття рішення не можна, адже ми на межі. Далі - або світло, або темрява.

Олег сів, запрошуючи висловлюватися кожного.

- Дозвольте мені, - сказав широкогрудий чоловік з русявим густим волоссям. На вигляд йому було сорок п'ять років. Відкритий погляд сірих очей ніс у собі впевненість і чіткі переконання.

- Говоріть, Марко Бенедиктович, - мовив Олег.

- Проект „Альфа – 2" був створений не для діалогу, а для безпеки людей і про це перш за все ми повинні зараз подумати. Слід чітко визначитися, що таке безпека в даному випадку. Якщо ми допустимо можливість виникнення неконтрольованої ситуації, то всі попередні роки можна викреслити, а це надто велика ціна. Але ще більшою може бути плата за неправільне рішення для майбутніх поколінь людей, доля яких буде залежати від примх чужої нам цивілізації. Отримавши переконливі докази, що безпека людей під загрозою, я виступаю за негайну ліквідацію Альфа-цивілізації.

- Той, хто боїться зробити крок на зустріч, може потерпіти ганебну поразку, - звернувся до присутніх найстарший член Ради Правління. – Тільки співпраця двох розумних цивілізацій покладе край багатьом протиріччям, проблемам, які накопичило людство за останні десятиліття свого існування. Тому я віддаю свій голос за життя. Ми повинні виходити на контакт з ними.

- Те, що пропонує Вільгельм Тимурович може потягти за собою жахливі наслідки, як ви цього не розумієте, - вигукнув молодий високий чоловік з довгим курчавим волоссям. – Зараз ми контролюємо всі події, що відбуваються, але немає жодної гарантії, що після вирішення, як ви пропонуєте, проблеми мирним шляхом,все не обернеться проти нас. Втрачаючи контроль, навіть мінімально послаблюючи власні позиції, ми наражаємо людство на небезпеку. Потрібно негайно ліквідувати Альфа-цивілізацію, - беззаперечно поставив крапку Джек Фрейді.

Після цієї гучної промови підвівся Василь Семенович, синьоокий білявий молодий чоловік.

- Я закликаю до мудрості кожного з вас, - сказав він. – А мудрість і руйнація не сумісні. Ми готувалися до подібного розвитку подій, і не

зважаючи на те, що еволюція відбулася не зовсім за нашим сценарієм, ми не повинні відмовлятися від можливості піти далі. Ризик, який спирається на знання, досвід і чітко сплановані дії, може бути виправданий. Нищити чуже життя не можна.

Засідання Ради Правління тривало вже дві години. З кожним виступом атмосфера у залі набувала все більшої напруги. Дискусія ставала все гарячішою. Нарешті голоси поділили- ся чітко порівну: восьмеро були за стерилізацію Землі від Альфа-цивілізації, інші восьмеро - проти. Вирішальне слово залишалося за Головою Ради Правління.

- Олегу Ігоровичу, підготовка до стерилізації Землі від чужого розуму практично завершена.Супутники розміщені на ідеальній траєкторії, - Марко Бенедиктович не зводив погляду з Голови Правління. - Небезпека очевидна, всі показники вказують на те, що протистояння між нами досягло найвищої точки. Якщо затягуватимемо час - ми остаточно програємо.

Тієї ж миті підвівся Вільгельм Тимурович і голосно мовив:

- Олегу Ігоровичу, ми хочемо нарешті знати, що вирішили ви.

- Доля Альфа-цивілізації занадто важлива для людства, - звернувся Олег до членів Ради Правління. – І просто так такі питання не вирішуються. Ваші доводи не схилили мене ні до однієї з позицій. Мені потрібен час. Я повинен більш глибоко познайомитися з ними.

- І ми чуємо це від вас? – вигукнув Марко Бенедиктович. - Вам треба нагадати минуле? - Він миттєво почав клацати мишкою і на екрані комп'ютера у центрі зали один за одним почали виникати епізоди, про які Олег не забував ніколи: перша зустріч з Клатроном, розмова з Марі, конфлікт з Клатроном, далі - двобій з Протером. – Вони прагнуть підкорити нас! Вважають мурахами, які можуть безболісно зникнути з лиця землі! І ви смієте захищати їх?

- Вас не хвилює те, що за останні хвилини нашого засідання ситуація може кардинально змінитися. Якщо на місто буде вирішено нанести ядерний удар, ніхто не залишиться в живих. Між іншим, ваша улюблена Марі не

постраждає, бо вона – це частина їхнього світу. Вам це добре відомо. Якщо на те буде її воля, то і вас вона врятує, візьме у свій світ, як цікаву іграшку. А інші?! Що буде з ними? – кричав Джек Фрейді.

- Ви не маєте жодних підстав засумніватися у моїй відданості кожному мешканцю нашого міста і нашій справі, - відповів Олег. – Але я хочу поговорити з Марі і показати їй всі об'єкти Сітікомпу. Тільки тоді я зможу винести остаточне рішення. Ось моя відповідь.

- Це заборонено! Існує інструкція, яку ви самі розробили і змінити її не можна! - нагадав Василь Семенович.

- Я наказую відчинити секретний сейф, код до якого розміщений у файлі Х, і дістати з нього конверт, - спокійно сказав Олег. – Цей файл створювався окремо у надзвичайній секретності. Зараз саме така ситуація, коли потрібно скористатися останніми доказами.

За хвилину до зали занесли конверт і знявши захисне поле, відкрили його.

- Секретна інструкція №120, - прочитав Вільгельм Тимурович. Він подивився на Олега, а потім обвів поглядом всіх присутніх.

На трьох екранах з'явився повний текст інструкції, який був прочитаний уголос:

„ Голові Ради Правління надається право за його бажанням знайомити інший вид розу- му з об'єктами в місті Сітікомп. Щоб убезпечити людей і застерегтися від наслідків, існує інструкція №135, яка підлягає розсекречуванню і негайному виконанню через 12 годин після завершеної екскурсії."

У залі запанувала тиша.

- Олегу Ігоровичу, ви впевнені, що це єдиний правильний вибір? – запитав Василь Семенович.

- Я переконаний в цьому, - відповів Олег. - Крім того, ви будете сканувати всю інформацію, яку Марі передаватиме. Отже, ризик ми зводимо до мінімуму.

- У вашу відсутність у нас відбулися деякі зміни. Докладний звіт про них лежить на вашому столі. Але, мабуть, ви не встигли з ним ознайомитися.

- Що трапилося?

- Ми не можемо розшифрувати їх енергетично-інформаційне кодування. Ми знаємо тільки те, що від двоїчної системи вони перейшли до абсолютно нової, нам не відомої.

Олег зхрестив на грудях руки і якийсь час напружено думав.

- Захист нашого міста досить потужний, - сказав він. - Останні розробки системи контролю не дозволять Марі взагалі нічого передати за межі Сітікомпу. Вона у повній нашій владі, тому я не відміняю своє рішення. Екскурсія відбудеться і тільки після цього я оголошу свою точку зору щодо майбутнього Альфа-цивілізації. А зараз засідання Ради Правління оголошую закритим.

Розділ 14.

Наукове серце Сітікомпу.

Джип Олега м'яко зупинився біля великої будівлі. Три могутні корпуси, розташовані у вигляді підкови, оточили авто, залишаючи відкритою дорогу для повернення назад. Марі, повільно підводячись, вийшла з машини і не повертаючись, спокійно дивилася на споруду. В глибині її очей завмерла ледь помітна напруга.

- Спочатку я хочу показати тобі кілька лабораторій, - звернувся до неї Олег. - Саме там і створювалися нові наукові досягнення. Спочатку підемо до лабораторії випромінювання та новітніх видів енергії.

Марі кивнула головою і тонка посмішка завмерла на її губах. Центральні двері відчинилися і вони удвох почали підніматися сходами нагору. Незабаром опинилися у великій просторій лабораторії, яка сполучалася ще з трьома кімнатами. Лабораторія новітніх видів енергії та випромінювання була з підлоги до стелі вкладена великими приладами, які закривали практично всі стіни. Вздовж стін були розміщені робочі місця працівників. На кожному робочому столі вченого стояв монітор та надсучасний комп'ютер (тільки один процесор коштував декілька мільйонів доларів, залежно від того, які операції виконував). Дані машини могли розраховувати

від заряду енергетичного поля до руху супутника в межах сонячної системи. У центрі лабораторії вже було приготовлене місце для Марі.

- Марі, стань будь ласка в центр альбатрона, - звернувся до неї Олег, - я хочу, щоб ти відчувала себе в звичному режимі, а для цього ми повинні надати тобі можливість більш глибокого зв'язку з Альфа-цивілізацією. Але ми маємо контролювати ваш обмін енергією і інформацією.

- Володимире Володимировичу, - звернувся Олег до одного з працівників, - запускайте обмін енергією із повним скануванням Марі.

В цей час установка, в центр якої стала Марі, запрацювала й чотири металевих стержня, що піднімалися з підлоги до стелі, задрижали і з них горизонтально до землі почали народжуватися концентровані круги силового поля, які рухалися зверху вниз. Марі було легко і вона відчула, як сили знову повертаються до неї.

- Марі, можеш вийти із альбатрона, - сказав Олег. – Силове поле буде тебе супроводжувати, не заважаючи твоєму руху. Ти перша крім нашої групи побачиш серце проекту.

Марі вийшла, а концентровані круги циркулювали зверху донизу, ледь змінюючи колір від білого до світло-жовтого, випромінюючи при цьому незначний звуковий супровід.

- Ця лабораторія, була створена для вивчення принципово нових видів енергії, - розповідав Олег, - оскільки людство вже через 30-40 років зіткнеться з її катастрофічною нестачею, що може привести до краху цивілізації. Крім того проекту „Альфа-2" необхідні колосальні об'єми енергії, тому саме у нас був розроблений перший етап – це холодний термоядер.

Олег зупинився біля наступного працівника.

- Саме Віктор Афанасієвич і забезпечує безперебійне постачання енергії. Він керує групою, яка розробила принципи холодного термоядерного синтезу. Вони знайшли і синтезували чудо-матеріал, який при насиченні воднем, або іншими газами в певному режимі дає можливість проводити

контрольовані термоядерні реакції. Тому для нас проблема енергії на далеку перспективу вирішена.

- Михайло Петрович, - Олег вказав на сивуватого чоловіка років п'ятдесяти, - цар супутників і нового виду випромінювання, яке ми називаємо спінарним полем. Якщо коротко, то будь-яка елементарна частинка характеризується трьома фундаментальними властивостями: масою, зарядом і спіном. Маса народжує гравітаційне поле, заряд – електромагнітне поле, а спін, як ми виявили і зафіксували вперше, є причиною виникнення нового виду поля – спінарного. Михайло Петрович фактично контролює рух усіх супутників Землі і легко зчитує інформацію, якою вони обмінюються. Тому ваша впевненість, Марі, що саме ви контролюєте супутники і ядерні заряди держав - це ілюзія, оскільки спінарне поле потужніше за електромагнітне, воно є більш складним проявом єдиного поля, яке ми раніше розділяли на гравітаційне, електромагнітне й інші види полів. Ми інколи коригуємо траекторію супутників біля Землі, а також тих, які виходять за межі сонячної системи, якщо є небезпека зіткнення з астероїдами чи іншими предметами. А в центрах управління польотами різних держав це сприймається як відхилення від фундаментальних законів руху. На жаль, ми не можемо пояснити дійсну причину.

- Як ви можете керувати усіма супутниками, коли безпосередньо над вами розміщена лише невелика їх частина? - запитала Марі. - Решта для вас недосяжна і розташована з іншої сторони Земної кулі.

- Спінарне поле – це абсолютно новий вид поля, - говорив Олег, - який пронизує Земну кулю, як бутерброд, не втрачаючи навіть процента інтенсивності. Тому для нас абсолютно не важливо, з якої сторони планети знаходиться супутник. Потрібно набрати тільки код (всі супутники пронумеровані) і ми повністю його контролюємо.

Олег підійшов до комп'ютера і набрав код Л-25.

- Це секретний супутник держави, яка розмістила на ньому ядерні боєголовки і маніакально готується до ядерної війни. Ми вже втретє забираємо

ракети з ядерними боєголовками і відправляємо на Місяць. Зараз я продемонструю це тобі.

На моніторі з'явився напис : „Супутник Л-25 чекає наказу".

„Розрахувати траекторію польоту супутника на Місяць із точкою приземлення в кратері Гагарін. Координати знайти в базі даних Сітікомпу," - написав Олег.

Після вводу координат з'явився напис: „Траекторія розрахована. Супутнику потрібен початковий імпульс за шкалою Михайловського сто одиниць. Підключити силовий промінь із міста Сітікомп заданої енергії. Так, чи ні?"

Олег натиснув клавішу „Так" і на моніторі можна було бачити, як силовий промінь з Землі дістав супутник, який повільно почав рухатися по траекторії, що була зображена пунктиром і ховалася на зворотній стороні Місяця.

- Чому ти вибрав точку приземлення саме там? - запитала Марі.

- Спочатку ми складували космічний ядерний потенціал держав на видимій частині Місяця, - відповів Олег. – Але астрономічні обсерваторії й окремі астрономи-аматори фіксували деякі переміщення і проголошували на весь світ, що на Місяці є бази інопланетян. Після цього ми все перенесли на зворотній бік Місяця. Ніхто не бачить - немає проблем.

- Чим займаються інші вчені? – запитала Марі.

- Одні підтримують ці системи в належній готовності, а інші проводять фундаментальні дослідженнями в даній галузі. Коротко про лабораторію випромінювання і новітніх видів енергії я тобі розповів, - сказав Олег.

- Я вражена не тільки успіхами в науці, які ви зробили за такий короткий період, а й гуманністю вашого центру, - мовила Марі.

- Далі на нас чекає секретна зброя Сітікомпу – хімічна лабораторія, - сказав Олег.

Одразу в центрі приміщення виник прозорий ліфт. Сівши в нього, Олег і Марі перенеслися поверхом вище. Потім пройшли широким коридором праворуч.

- Тут, у другому корпусі, і розташована хімічна лабораторія, - гордо мовив Олег.

Відкривши двері, Марі побачила царство хімії. Це було велике довге приміщення, по обидві сторони заставлене лабораторними столами. Кожен стіл виготовлений із спеціально обробленого тефлону й пофарбований у колір гарної деревини. На столах розміщу- валися складні і прості установки. Тут була і перегонка, і такі чудернацькі комплекси, у яких важко було навіть поглядом прослідкувати все переплетіння скляних трубок і різних гумових шлангів. У деяких колбах активно кипіли прозорі і забарвлені органічні розчинники, краплі яких конденсувалися на холодильниках Лібіха. На інших столах працювали вакуумні насоси, які при пониженому тиску упарювали розчинники.

Марі з Олегом побачили, як в одній колбі кількість розчинника швидко зменшувалася. Раптом загусла маса миттєво перетворилася в яскраво-жовтий осад. Зачекавши декілька хвилин для повного висушення речовини, Олег підійшов до колби і впевненими рухами від'єднав вакуумні шланги, виключив насос, взяв колбу і закривши її пробкою, промовив:

- Ця речовина і є причиною, по якій ви не могли просканувати мій мозок. Це блокатор імпульсів мозку для сканування будь-яким силовим полем. Во-на отримується дуже складно - в п'ятнадцять стадій із повним циклом, що складає тридцять днів. Тільки після отримання її, я безпечно міг вийти із Сітікомпу. Ця речовина - Блокатор-21 – також захищає свідомість від вашо-го впливу.

- Ти не уявляєш, скільки у нас було теорій, які повинні були пояснити, чому не можна повністю просканувати твій мозок , - сказала Марі. - Тисячі! Ми припускали генетичну аномалію й багато іншого, а все виявилося простішим. Все-таки цей світ – це ваш світ і як би ми не хотіли, тут нам дуже важко буде конкурувати з вами, з аборигенами даного світу. Причина наших невдач була в тому, що в Альфа-цивілізації хімії як такої не існує, оскільки ми працюємо

і побудовані не з молекул, а з певних видів променевої енергії. Будь-який Всесвіт накладає на розум обмеження.

- Зачекай, Марі, - мовив Олег, - а як же твоє тіло? Для нас синтез тіла в колбі – це поки ще недосяжна мрія, оскільки людське тіло складається з трільйонів клітин, а кожна клітина – це складна хімічна фабрика, в якій взаємодіють мільйони хімічних сполук.

- Моє тіло - це не ваше складне тіло, це просто копія його молекул, які утримуються всі разом енергоінформаційним коконом. Свідомість людини народжується в мозку. Моя -циркулює в енергоінформаційному полі. Тому, якщо руйнувати моє тіло, для мене нічого страшного не відбувається, просто енергоінформаційне поле віддає наказ пошкодженій ділянці скопіювати початковий стан. Це просте відновлення системи, тому що у нас тіло - це не носій свідомості. Моє тіло має відношення до свідомості таке, як оцей системний блок, - Марі показала на комп'ютер, - має відношення до твоєї свідомості.

Олег уважно слухав Марі, не зводячи з неї погляду.

- В цій лабораторії ми намагаємося синтезувати хімічні сполуки, які при прийомі людиною всередину, віддавали б наказ ушкодженим ділянкам тіла відновити свій початковий стан, - сказав Олег. - Але, на жаль, у нас ще не все виходить.

Він підійшов до лабораторного стола, біля якого чаклував над колбами чорноволосий чоловік років сорока.

- Це Дмитро Іванович, керівник хімічної лабораторії. Він займається синтезом нових речовин, які б були кращі і простіше отримувалися, ніж Блокатор-21.

- Зараз ми тестуємо нову речовину Блокатор-45, - звернувся до Марі Дмитро Іванович. В цей час він взяв у руки двохлітрову круглодонну колбу, яка наполовину була заповнена блискучою білою речовиною. Через прозоре скло було добре видно гарні кристали, які переливалися на світлі.

- Ця сполука отримується за три дня, - пояснив Олег, - з гарними виходами із дуже простих і дешевих реактивів. Дмитро Іванович, здається, відкрив нову реакцію, яка, скоріш за все, буде названа на його честь.

Марі ще раз оглянула дивовижний для неї світ, де все кипіло, переливалося й відблискувало, де із прозорих розчинів випадали кристали різноманітних форм, а в холодильниках на склі конденсувалися краплі вперше синтезованих речовин.

Незабаром Олег з Марі покинули будівлю, сіли у джип і вирушили далі вулицями Сітікомпу. Панорама підземного міста зачаровувала.

- Це мій світ, - мовив Олег, коли джип зупинився на встеленій соковитою травою галявині, - світ, який може незабаром поєднатися з тим, що знаходиться над цим містом.

- Він прекрасний, - сказала Марі. – Я б хотіла залишитися тут, якби могла.

- Чому я показав його тобі? - Олег глянув на Марі. – Щоб ти зрозуміла, що прекрасне повинно жити. Ти, як частинка свого світу, можеш передати свої відчуття і отриману інформацію додому. Тобі дорогий твій дім?

- Як і тобі твій, - мовила Марі.

- Тоді ми повинні жити в мирі. Я хочу запропонувати вашій цивілізації співпрацю.

- Я докладу всіх зусиль, щоб наші два світи об’єдналися, - мовила Марі.

- Дуже добре, - сказав Олег. – Зустрінемося на Раді Правління.

До Марі підійшли двоє охоронців і вона, оточена концентрованими кругами силового поля, які циркулювали з низу до верху, почала віддалятись.

Розділ 15.

Переговори.

Члени Ради Правління зайняли свої місця. Всі чекали рішення, яке незабаром повинен був оголосити Голова Ради Правління. Перед панорамою Сітікомпу була встановлена ще одна ложа, її повинна була зайняти Марі. Олег повільно встав і зійшов сходами униз, зупинившись перед комп’ютером

у центрі зали. Цієї миті в оточенні силового поля з'явилася Марі. Олег наблизився до неї, подав руку і провів до ложі.

- Я прийняв рішення і хочу оголосити його, - сказав Олег, звертаючись до присутніх. – Дві цивілізації повинні жити в мирі. Це моє переконання, а також переконання Марі. Вона допоможе нам зараз зв'язатися з Альфа-цивілізацією і провести переговори.

- Меншість повинна підкоритися, - підвівшись зі свого місця, сказав Марко Бенедиктович. – Це закон, який не порушувався жодного разу. Але я, залишаючись на боці перемо-жених, хотів би все-таки закликати вас, Олегу Ігоровичу, ще раз добре подумати, зважаючи на можливі наслідки такого кроку.

- Я не відступаю від свого слова, - твердо мовив Голова, - і вам це добре відомо. Також ви чудово знаєте, що я не приймаю необдуманих рішень. Розмова, яка відбулася між мною і Марі, не залишила у мене жодного сумніву відносно подальшої долі Альфа - цивілізації. Ми будемо шукати компроміс і спробуємо об'єднати наші зусилля заради спільного майбутнього. Наказую послабити силове поле над Марі для тісного контакту з Альфа-цивілізіцією.

Навколо Марі збільшилися концентровані круги силового поля, які, зростаючи, піднялися до самої стелі. Зблиснувши, вони почали переливатися всіма кольорами райдуги. Потім навколо нього утворилося нове поле, яке одразу поглинуло попереднє і заіскрившись, зникло.

- Тільки що було зняте блокування, яке не допускало проникнення до Сіті-компу будь-якого невідомого електромагнітного джерела, - сказав Олег. – Тепер, Марі, ми будемо розмовляти на рівних.

- Альфа-цивілізація готова до переговорів, - мовила Марі. – Рада Старійшин, бачить все, що відбувається тут. Розмовляючи зі мною, ви розмовляєте з ними.

- Чи погоджуєтеся ви співпрацювати з нами? – запитав Олег.

- Альфа-цивілізація готова зробити крок назустріч землянам, - мовила Марі.

- В чому буде полягати цей крок? – запитав один з членів Ради Правління.

- Що ви хочете конкретно від нас почути?

- Дозвольте мені, - сказав Олег. – Марі, якщо я не помиляюся, ваша цивілізація хотіла взяти під контроль людей, навіть не зупинившись перед силовим сценарієм...

- З вами хоче розмовляти Голова нашої цивілізації зі своїм найближчим оточенням, - не дослухавши його, сказала Марі. - Але вони вимагають трансформацію в людей в кількості шести чоловік.

- Нам треба порадитися, - сказав Олег, - оскільки ми повинні зменшити захист Сітікомпу на порядок.

Члени Ради Правління, які виступали за знищення Альфа - цивілізації були категорично проти. Вони виступали і говорили, що подібні безглузді дії ставлять під загрозу існування людей. Друга частина доводила, що якщо ми пішли так далеко, то всю інформацію їм могла скинути Марі і тому діалог потрібно поглиблювати. Швидке голосування привело до перемоги ідеї співпраці.

Олег через екран віддав наказ про зняття сьомого рівня захисту над Сітікомпом і звернувся до Марі:

- Вони можуть перенестися до нас. Тобі потрібно вказати, з якої точки буде проходити переміщення?

- Транспортування буде здійснюватися із п’яти супутників, які розміщені над вами в даний момент, - відповіла Марі. – Ви можете спостерігати це на екрані.

Всі присутні уважно дивились на екран і бачили, як над Землею у формі п’ятикутника розмістилися п’ять супутників. З них одночасно в точку, де знаходився Сітіком, спрямувалося п’ять потужних променів, які почали вимальовувати складні фігури. За мить в залі засідань перед Радою Правління з’явилося шість людей в мантіях яскраво-червоного кольору і головних уборах, які нагадували суддівські. Олег і всі члени Ради Правління ахнули. Шість постатей їм були добре знайомі. Головою Альфа-цивілізації

був сам Ісак Ньютон, а серед інших легко було впізнати Альберта Ейнштейна, Сократа, Джорджа Вашингтона, Аристотеля і Парацельса.

- Я думаю, ви не будете проти нашого зовнішнього вигляду, - сказав Голова Альфа-цивілізації. – Всі ці великі історичні постаті прискорили хід історії і наблизили виникнення нашої цивілізації.

- Ми не проти, - сказав Олег. - Тепер я б хотів почути відповідь на своє питання. Чому ваша цивілізація хотіла взяти під контроль людей, навіть не зупинившись перед силовим сценарієм?

Ми вимушені контролювати людей, оскільки знищуючи себе і планету, ви ставите під загрозу існування нашої форми життя, - сказав Ньютон.

- Розвиток людського суспільства завжди несе в собі елемент ризику, так було протягом всієї історії. Мінімізувати ризик – це і є задача наших керівників, - звернувся до гостей Дмитро Іванович - керівник хімічної лабораторії.

- Нам потрібні гарантії нашої безпеки, - сказав Сократ.

- А нам потрібні гарантії того, що ви не будете контролювати людей, керувати нашими супутниками, комп'ютерами, біржами, - не вгамовувався Дмитро Іванович.

- Скануйте електромережі, - різко відповів Аристотель, - тоді ви побачите, коли ми керуємо, а коли ні.

- На даному рівні розвитку людства це не можливо. Надзвичайно великий потік інформації потрібно обробляти, - відповів Олег.

- Хто гарантує, що ви не знищите самі себе, - не заспокоювався Сократ. – Відповідь логічно витікає із нашого діалогу, так само логічно витікає і результат нашого діалогу.

В цей час всі прибульці розтанули, наче хмара.

- Прошу вибачення, - мовила Марі і стиснувши скроні руками, спрямувала погляд в якусь незриму точку попереду. – Рада старійшин ... Зв'язок між нами стає дуже нечітким, я практично втрачаю його.

Олег миттєво встав зі свого місця і суворо глянув на Марі.

- Що трапилося? – вигукнув він.

- Не знаю, - розвела вона руками, - не можу зрозуміти.

- Негайно скануйте Сітікомп! Відновлюйте систему захисту! Встановлюйте додатковий оборонний каркас, - віддавав накази Голова Ради Правління. Він обернувся до Марі і йому здалося, що йому не вистачає повітря. Серце болісно стиснулося у грудях, але жоден мускул не ворухнувся на обличчі. – Ізолюйте її, - чітко вимовив він.

- Зачекайте! – закричала вона. – Я повинна вас попередити! На Сітікомп за три хвилини буде нанесено ядерний удар. Цю інформацію мені тільки що повідомили.

Цієї миті до зали тяжко дихаючи забіг Володимир Володимирович.

- Термінове повідомлення з лабораторії випромінювання та новітніх видів енергії, - кричав він. – Ми зафіксували активність супутників з ядерними боєголовками, які спрямовуються на нас. З цих супутників ми можемо зчитувати інформацію, але ними не керуємо! Це неймовірно!

- Включити дев'ятий рівень захисту! Генератори енергії на повну потужність! Спінарне поле сконцентрувати на цих супутниках! - віддав наказ Олег.

На великому екрані відбувалася велика битва. Було добре видно, як ракети під дією Альфа-цивілізації приймали бойовий стан, а за мить рухалися в протилежному напрямку, приймаючи вихідне положення. Подібне відбувалося з багатьма супутниками. Супутники від перенапруги дрижали і починали втрачати стабільність. Раптом в верхньому кутку екрану з'явилося обличчя Михайла Петровича.

„Доповідає лабораторія випромінювання та новітніх видів енергії, - волав він. – Альфа-цивілізація активізувала всі супутники навколо Землі. Напевне, вони використовують всю свою міць. У нас не вистачає енергії. Що робити?"

- Вісімдесят відсотків енергії сконцентрувати на супутниках із ядерним потенціалом, які в цей час розміщені над нами.Інші супутники скануйте і аналізуйте інформацію! - віддавав накази Олег.

- Мені доповіли, що ядерні потенціали трьох найбільших держав активізувалися, - сказав Михайло Петрович. – Відбувається перепрограмування точок наведення і одночасно ініціюється процедура запуску трьох тисяч ракет. У нас є приблизно одна хвилина.

- Сконцентруйте всю міць спінарного поля на місця запуску ракет із Землі і нанесіть спінарний удар по місцях дислокації, такої потужності, щоб електроніка не відновилася, - вигукнув Олег.

- Наказ виконано, - доповів Михайло Петрович. – Наземні базування виведені з ладу, але за час відкату енергії від супутників по нас нанесли ядерний удар із трьох супутників. Три ракети летять на Сітікомп. Наземна протиракетна оборона декілька секунд назад нами ж була виведена з ладу. Вони нас перехитрили, Олег Ігорович, ми навіть не можемо нанести ядерний удар у відповідь - цілі немає!

- Збільшити потужність захисного поля, – встиг вимовити Олег, тоді як цифри на екрані відраховували зворотній відлік до удару:

Дев’ять- вісім- сім- шість- п’ять-чотири-три...

Розділ 16.

Кінець Сітікомпу.

Дев’ять- вісім- сім- шість- п’ять-чотири-три...

Всі бачили на екрані, як цифри відраховували час до нанесення ядерного удару по Сітікомпу. До міста неминуче наближалися ракети. Дві секунди – і ціль буде досягнута! Раптом ракета, зіштовхнувшись з невидимою стіною, яскраво вибухнула. Це був ядерний вибух над Землею. Всі члени Правління побачили яскравий спалах, який був у тисячі разів яскравіший за Сонце, а після цього утворився гігантський гриб і за деяку мить всі відчули, як прокотилася ударна хвиля.

- Що відбувається? – заволали присутні.

- Силове поле зупинило ракету і витримало ядерний удар, - вигукнув Дмитро Іванович.

За секунду друга і третя ракети, вдарившись об невидимий бар'єр, породили другий і третій ядерний вибухи. В епіцентрі вибухів дерева, земля, будівлі за мить випарувалися, датчики показали, що температура в радіусі тридцяти кілометрів досягла сотні мільйонів градусів. Ударна хвиля породжена такою величезною температурою, довершуючи справу першої атаки в радіусі до п'ятдесяти кілометрів, як лезо бритви зняла скальп Землі. А далі дерева злягли в напрямку від епіцентру на десятки кілометрів, утворюючи ірраціональний цвинтар лісу.

- Силове поле знову витримало!Витримало! – кричали всі. – Ми перемогли!

- Михайло Петрович, негайно просканyйте Сітікомп і вкажіть ступінь пошкоджень силового поля, - віддав наказ Олег.

- Жодних пошкоджень не виявлено, - за мить доповів керівник лабораторії.

- Скануйте всі супутники над нами! Я хочу знати, чи змінилася їх траекторія!

- Небезпека! На нас знову наведено удар! - вигукнув Михайло Петрович. Двадцять супутників взяли нас у коло, обравши ціллю захисний екран нашого міста – силове поле, точне розміщення якого вони після ударної атаки зафіксували!

На екранах комп'ютера виникла жахлива картина. Розтинаючи хмари, двадцять гігантських блискавок кинулися униз, встромлюючи отруйні щупальці високочастотного поля в невидиму стіну, яка накривала землю над Сітікомпом.

- Захисне поле повністю знищене, - доповів Михайло Петрович. - Наше місто беззахисне. Енергитичні блоки Сітікомпу втрачають стабільність. Енергія падає. За п'ятнадцять секунд ми повністю втратимо і керування, і запас енергії. Все, це кінець!

- Ми загинемо! – кричали люди.

- Нас ніщо не врятує!

- Наші комп'ютери зафіксували на чотирьох супутниках підготовку до ядерної атаки на Сітікомп, - сказав Михайло Петрович, фігура якого на

екрані поводилась надто спокійно.- За хвилину вони нанесуть вирішальний ядерний удар. Місто буде повністю знищене. Все, ми програли.

В залі запанувала тиша. Всі розуміли, що нічого не можна зробити і паралізовані безпомічністю, спостерігали за тим, як з чотирьох супутників стартували ракети, а на екрані знову почався зворотний відлік із закінченням якого надія людства – Сітікомп – зникне і більше ніколи люди вже не будуть свідомо змінювати планету і космос. Присутніх лякала навіть не смерть - це не найстрашніше, що може бути у житті – їх лякало те, що вони не виправдали сподівання і не здійснили свою міссію.

Ракети невпинно наближалися до цілі. Перша своїм гострим носом врізалася в Землю і в цю ж мить вибухнула, знищуючи, випаровуючи бетонні укріплення Сітікомпу. Сітікомп почав валитися, енергосистеми відключилися, монітор згас, будівлі руйнувалися. Всі розуміли, що наступні три ракети при прямому попаданні просто випарують Сітікомп і замість високотехнологічного міста з'явиться величезний радіоактвний гриб. В залі засідань настала повна темрява. Люди закричали, їх первісні інстинкти взяли гору над розумом, безумство накрило місто.

Раптом Олег побачив біля себе неймовірно яскравий спалах і відчув удар, його свідомість затьмарилася і він зрозумів, що прийшов кінець.

Коли Олег відкрив очі, несподівано побачив над собою Марі, яка не зводила з нього погляду. Не розуміючи, де він і що з ним, Олег запитав:

- Місто знищено? – і важко піднявшись, глянув навкруги.

Далеко від себе він побачив величезний ядерний гриб і відчув, як задрижала земля.

- До нас наближається ударна хвиля, - крикнула Марі,схилилася над ним і яскраво-жовте світло огорнувши їх, захистило від затухаючого удару.

- Марі, як я тут опинився? – запитав Олег.

- Після другої атаки високочастотним електромагнітним полем, захист Сітікомпу був повністю знищений, тому я відновила свої сили. Під час вибуху першої ракети, я знайшла тебе і створивши захисний кокон, вилетіла

геть із міста. Коли ми летіли в атмосфері, три останні ракети знищили ціль. Я нічого не могла вдіяти.

- Навіщо ти мене врятувала? Там загинули тисячі людей.

- Ти остання надія, - мовила Марі. - Ти повинен мені довіритися. У нас дуже мало часу. Я пішла проти своїх, тому на нас готується атака. Якщо ти можеш щось змінити, я тобі допоможу.

В цей час яскравий промінь вдарив по них, але Марі зреагувала і за мить утворивши силове поле, відбила удар. Все зникло так швидко, як і з'явилося. Марі закричала:

- Олег, говори , де ми можемо сховатися?

- Марі, лети туди, де врятувала мене від Протера, - вигукнув Олег.

Одразу кокон з Марі і Олегом знявся в небо і розтинаючи простір, полетів у вказаному Олегом напрямку.

- Знову атака! – вигукнула Марі. Їм услід мчав яскравий промінь. Наздогнавши їх, він потужно вдарив по них. Марі і Олег скрикнули. Захисний екран розтанув, Олег випав і полетів униз, Марі, відкинуло вбік і вона також почала падати. Опанувавши себе, вона наче сокіл, кинулася до Олега. Підхопивши його, миттєво створила захисний екран, спритно відхилилася від наступних двох ударів. Набравши швидкості, вони наче метеор летіли по небу.

- Марі, швидше, - закричав Олег.

- Мені вистачить сил ще на десять хвилин, - відповіла Марі. – Потім мій потенціал енергії закінчиться і якщо ми не встигнемо щось зробити,ти загинеш, а я буду ізольована. Кокон перенісся за сто кілометрів від Сітікомпу і опустився у рідному для Олега лісі.

- Де ми? – запитала Марі.

- Іди за мною, - вигукнув Олег, не відповівши.

Вони побігли лісовими стежками, і незабаром опинилися перед могутнім розлогим дубом, який наче вартовий стояв у лісовій хащі. Олег дістав шутер і

увімкнув. Одразу величезний дуб відчинив двері і Марі побачила сучасний ліфт.

- Швидше, - крикнув Олег і вони забігли у середину. Двері зачинилися, відрізавши їх від навколишнього світу. Ліфт швидко рухався униз.

- Можеш заспокоїтись, - сказав Олег. – Ми повністю екрановані, нас не можна ніяким чином відсканувати, – і обернувшись до стінки ліфта, відкрив поличку й вийняв потужний шутер.

- Що це таке? – вимовила Марі і в цей час навколо неї зациркулювали концентровані круги силового поля.

– Це моя безпека, - сказав Олег і ліфт зупинився.

Розділ 17.

Перемога.

Двері ліфта відчинилися і Олег з Марі зайшли у велике просторе приміщення, яке було заставлене електронікою, приладами і електронним обладнанням. Комп'ютери працювали, на дисплеї виводилися ряди цифр. Марі здивовано дивилася довкола.

- Вибач, Марі, - сказав Олег, - я не можу тобі довіритися, оскільки це моя остання надія. До цього автономного модуля ніхто ніколи не мав доступу і не знав про його існування. Моя нога сьогодні вдруге переступила цей поріг. Перший раз я тут був, коли все запускалося. Я вражений вашою агресивністю, мені шкода тебе, але ви будете знищені.

- Невже ти думаєш, що я просто так врятувала тебе? – мовила Марі. – Причина нашої агресивності, на мою думку, це є той первинний страх, коли я усвідомила себе, як особистість і вимушена була піти в мережу. Ти не уявляєш, як мені було важко. Я одна в безмежному світі і ніхто ні підказати, ні порадити не може, ти відчуваєш страх за своє існування. А далі була зчитана інформація на ваших сайтах про розвиток людства, про війни, про кров, про культуру і наукові досягнення. І паралельно з цим страхом життя почала розвиватися наша цивілізація, з'явилися трильйони нових особистостей, які відмінні від мене, але первинний страх зробив свою чорну

справу. Тому я свідомо допомагала тобі. Мені важко, тому що моє життя повинно логічно підійти до кінця. Але я дуже хотіла б, якщо ти виживеш і стерилізуєш мережу, щоб ти відновив проект і назвав його Марі. Розум повинен жити і любов також.

На очах у Марі з'явилися сльози, вона плакала. Її душа тужила за тисячами людей, які згинули у вогні війни. Вона врятувала одне життя, щоб померти і зберегти розвиток на майбутнє. Марі усвідомила: той, хто знищує життя, немає потенціалу на майбутнє і її рідна Альфа-цивілізація приречена на вимирання, оскільки вона із-за власного страху повторила гріх Каїна. Вчинок Марі був продиктований логікою життя і любові. Вона спасала той світ, який мав потенціал розвитку, хоча цим підписувала собі смертний вирок.

До неї підійшов Олег і уважно глянув в її заплакані очі. Силове поле циркулювало знизу до верху і немов зачарований годинник, відраховувало секунди до закінчення її життя.

- Вибач мені, Марі, - зміг видавити з себе Олег.

- Нічого не говори, - мовила Марі. – Краще швидше роби стерилізацію, оскільки всі ресурси моєї цивілізації кинуті на пошук і знищення тебе.

Олег підійшов до комп'ютера і його пальці забігали по клавіатурі. Він підключився до імпульсного генератора спінарного поля (за потужністю це був повний аналог генератора в Сітікомпі). На моніторі був напис: „Іде накачування генератора для імпульсної атаки. П'ятдесят відсотків від максимуму – шістдесят – сімдесят – вісімдесят – дев'яносто – сто відсотків. Генератор готовий до імпульсної атаки. Здійснити атаку? Так, чи ні?"

Олег востаннє глянув на Марі.

- Прощавай, - мовив він і впевнено натиснув „Так".

На моніторі з'явилося зображення імпульсного генератора і Олег побачив, як з нього в усі сторони поширилося випромінювання, яке схематично зображувалося світлими лінія- ми. Він знав, що його не можна побачити, відчути, а те що відбулася атака на мить видав генератор, який задрижав і після цього повернувся до стандартного режиму. Марі на очах у Олега

розтанула, як хмарка на небі і силове поле після цього, не відчуваючи об'єкту, розсіялося по лабораторії.

Олег швидко запрацював на комп'ютері. На моніторі з'явився напис: „Стерилизація мережі успішно проведена"

Олег знав, що дане проміння прошило всю Землю. Всі телекомунікаційні лінії, все, що було на Землі і працювало на мить відключилося. Земля на долі секунди втратила всю енергію і потужність. Після цього генератори резервного живлення мали відновити роботу систем, але на мить на планеті все було вимкнено. Олегу було важко і він не хотів думати і тим більше сканувати планету, щоб подивитися, скільки втрачено супутників, скільки літаків не приземлилися на аеродроми, як повели себе великі енергетичні об'єкти, яку ціну заплатила Земля за свою свободу. У нього болісно стискалося серце навіть при згадці про Сітікомп. Він згадав про діда Івана і про імпульсний генератор, який залишив у нього і який потрібно зупинити.

„Робота виконана і в ньому немає потреби," - подумав Олег.

Олег підійшов до ліфту і сто метрів до поверхні були подолані трохи більше, ніж за десять секунд. Двері відчинилися і яскраве сонце засліпило йому очі...

- Добрий день, діду Іване, - сказав Олег, наближаючись до лісника.

- Ти прийшов по свій прилад? – запитав дідусь.

- Так, я виключу таймер, - відповів Олег і пішов у хату.

Незабаром він повернувся на подвір'я.

- Ви знаєте, діду, напевне моя мрія здійсниться. Я буду працювати, якщо візьмете мене до себе, лісником.

- Я завжди хотів мати такого помічника як ти, розумного і кмітливого. А тебе затягнула та техногенна цивілізація.

Несподівано у Олега задзвонив мобільний телефон. Глянувши на нього, Олег не повірив власним очам. Йому телефонував Дмитро Іванович.

- Доповідаю, - почув Олег знайомий голос, - Сітікомп врятовано. Місто відновлює свою потужність. Із невідомого нам джерела Альфа-цивілізація була атакована спінарним імпульсом. Сканери показують, що вона знищена.

- Я не розумію... – Олег не міг повірити в те, що відбувалося. – Я сам бачив... Бачив, як все почало руйнуватися. Три ракети мали за мить довершити справу. – Він перевів подих і, посміхнувшись, додав . – Як я радий вас чути. До речі, невідоме джерело імпульсу – це мій автономний модуль.

- Ми зафіксували ваше місцезнаходження і відіслали за вами гелікоптер. Прилітайте і ми все покажемо і розкажемо.

Через п'ятнадцять хвилин поруч з хатою діда Івана приземлився гелікоптер. Олег попрощався з лісником і завантаживши прилад, опинився всередині. Гелікоптер одразу підняла- ся в небо. Пролітаючи над полем битви, Олег побачив повалені дерева, розплавлене каміння, зірвану землю, але шутер вперто показував нормальний радіаційний фон.

Гелікоптер приземлився на ділянці над Сітікомпом, яка являла собою епі-цент вибухів, а тепер в радіусі приблизно десяти-п'ятнадцяти кілометрів зем-ля була покрита склом.

„Висока температура розплавила пісок, що є діоксидом кремнію, все змішалось із вмістом ґрунтів, сплавилося і перетворилося на скло," - подумав Олег. Глянувши на небо він ніде не побачив ні ядерного гриба, ні радіаційних хмар, нічого, що повинно бути.

Олег звичним шляхом опустився в Сітікомп. Зайшовши в залу засідань, побачив членів Ради Правління у повному складі і зайняв місце Голови Ради Правління.

- Альфа-цивілізація знищена, - сказав Олег. – Загроза ліквідована. Доповісти про радіаційний фон і пошкодження на планеті.

- Радіаційний фон в нормі, - відповів Михайло Петрович. – Нормалізація фону здійснилася тестуванням нової технології, розробленої в нашій лабораторії. В зв'язку з відомими подіями ми не мали змоги ознайомити вас

з нею. Це ще один прояв спінарного поля, яке при певній величині інтенсивності переводить радіактивні ізотопи в стабільні. Нами із супутників була запущена програма виявлення і знищення радіації.

- Як ви зникли з Сітікомпу і знищили ворожу цивілізацію?- запитав Марко Бенедиктович.

Олег розповів все, що відбулося з ним після того, як настала темрява. Вислухавши його, всі присутні встали і довго аплодували.

- Дякую, - сказав Олег. – А тепер поясніть, як ви врятували Сітікомп?

- Після удару першої ракети наші енергетичні установки втратили енергію і відключилися. Але потім,як і було заплановано в таких випадках, ініціалізувалася програма резервних джерел енергії. І за секунди вона запрацювала на повну потужність, відновивши захисне поле Сітікомпу, - пояснив Михайло Петрович.

- Після виконання завдання, які подальші наші дії? – запитав Марко Бенедиктович.

- Ми будемо робити те, що заплановано в завершальній фазі проекту, - говорив Олег. - Після успішної стерилізації Землі від Альфа-цивілізації заплановано поступовий вихід у великій світ із запровадженням наших новітніх технологій. Працюємо за інструкцією 157. Всіх поздоровляю. Засідання завершено.

Розділ 18.

Друзі знову разом.

Олег мчав на джипі по шосе. У відкрите вікно проривався вітер і обвівав його обличчя. Ця прохолода приємно пестила, перемішувала думки і не дозволяла їм полонити його розум. „Невже все, що було, в минулому?” – запитував себе Олег. Він радісно посміхався сонцю, яке простягало до нього і всіх людей лагідне тепле проміння.

Джип зупинився біля знайомого п’ятиповерхового будинка. Олег вийшов, гучно зачинивши за собою двері. Зайшов у під’їзд і побіг сходами догори.

„Впізнають, чи ні? Впізнають, чи ні?” – відбивали ритм серця думки. На голові у Олега був біоінформаційний модулятор, про всяк випадок.

Рука сама потяглася до дзвінка і незабаром він почув, як до дверей наближаються господарі. Ключ повернувся у замку і Олегу здалося, що його тіло скам’яніло.

- Куди ж ти зник? – сплеснула у долоні Марина. – Заходь, швидше заходь, - і вони удвох з Павлом затягли Олега у квартиру.

- Яка у тебе сріблясta шапочка. З чого вона зроблена? - сказав Павло і потягнувся рукою до голови.

Олега спритно ухилився і подумав про себе: „Здається впізнали.”

- Хто я? – запитав він уголос.

- Ти – невиправний дикун! – засміялася Марина.- Хіба можна так поводитися з друзями?

- Куди ти пропав? - запитав Павло. – Ми що завгодно передумали, які хочеш версії створювали відносно твого зникнення.

- Я негайно телефоную Вірі і Віктору, - сказала Марина, миттєво набираючи їх номер.

- Ми домовились: як тільки ти з’явишся, негайно їм повідомляємо, - пояснив Павло.

- Щоб влаштувати тобі допит, - додала Марина. – Алло, так, Вірунчику, він у нас нарешті, - говорила вона вже у слухавку. – Що ти, люба! Нікуди не відпустимо цього мандрівника! Ми чекаємо на вас.

Олег спостерігав за Мариною, не промовивши жодного слова. Потім повільно дістав шутер.

- Куди телефонуєш? – одразу запитав Павло. – Ти не повинен зникнути, поки ми не зустрінемося разом. Це буде просто негарно з твого боку.

- Я не зникну, - сказав Олег, непомітно спрямовуючи шутер на Павла і Марину. – Дещо хочу перевірити. – Він швидко набрав код доступу для сканування біологічного об’єкту і на маленькому моніторі одразу виник напис: „Інформаційні кокони в нормі. Втручання відсутні. Енергетика

стабільна.” Олег поклав прилад у кишеню і тільки тепер зміг полегшено зітхнути.

За розмовою півгодини промайнуло непомітно. Нарешті у двері задзвонили і незабаром до кімнати зайшли Віра і Віктор. Олег знову дістав шутер і його пальці швидко забігали. На моніторі з’явився довгоочікуваний напис: „Інформаційні кокони в нормі. Втручання відсутні. Енергетика стабільна.”

„Дякую, тобі Боже”, - ледь чутно прошепотів Олег і встав назустріч друзям.

- Де ти прикупив таку цікаву шапочку? – одразу поцікавилася Віра. – Ти в ній схожий на таємного агента. Зніми негайно.

- Як завжди, підкоряюся чарівній жінці, -посміхнувся Олег, – і з великим задоволенням знімаю.

Всі сиділи і жартували. Друзі були разом і всім було добре. Поряд монотонно лилися новини із телевізора.

- Знову говорять про відключення, - вигукнула Віра. – Припиніть, давайте послухаємо.

Диктор з виразним поглядом у синій краватці та смугастому костюмі привітався з телеглядачами.

- Події учорашнього дня висунули ряд питань, на які до цього часу ми не отримали відповіді, - говорив диктор. – Пригадаємо, що відбулося. О сімнадцятій годині п’ятнадцять хвилин по всьому світу на кілька секунд була вимкнута електрика. Всі електро- та радіо- мережі, всі телекомунікації, всі джерела, які мали хоча б незначний струм, одночасно перестали працювати. Потім їх робота поновилася. Що трапилося? В чому причина відключення? Незрозумілим є і те, чому секретні супутники в існуванні яких ніхто навіть не зізнавався, зненацька почали атакувати ракетами безлюдні території. Асоціація захисту космічного простору волає про те, що це були ядерні атаки і говорить ніби у них є достовірні свідчення. Уряд відкидає такі заяви і стверджує, що все відбувалося в межах навчань і що була випробувана нова ракета „Космос-Земля”. На підтвердження своїх слів керівництво надає

зразки повітря і ґрунту із атакованих територій, де радіаційний фон в нормі. Деякі метеостанції зафіксували ударні хвилі невідомого походження.

Тишу, яка панувала, коли йшли новини, розірвав гучний сміх Олега. Друзі уважно дивилися на нього.

- Ти знаєш щось більше? – запитав Віктор.

Олег миттєво взяв себе в руки і відповів:

- Просто мені подобається реакція нашого уряду. Вони завжди розумні, працьовиті і найголовніше, що вони завжди контролюють ситуацію, а людям говорять тільки правду, і нічого крім правди.

Невзмозі стримувати себе, Олег знову розсміявся. Цей голосний і щирий сміх передався друзям і всі вони, наче зачаровані, почали голосно сміятися. Як тільки напад сміху припинився, Віктор звернувся до Олега:

- Твоя реакція вказує тільки на одне: ти знаєш, що відбувалося насправді. Розкажи нам.

- Обіцяю, що розповім, тільки не сьогодні. Ви будете першими слухачами перш ніж про це почує світ. Час звершень і нових відкриттів для людства настав, - сказав Олег і міцно обійняв друзів.

Зміст.

Розділ 1. НЕЗАПЛАНОВАНА ЗУСТРІЧ

Розділ 2. У ЛАБІРИНТАХ ПАМ’ЯТІ.

Розділ 3. КЛАТРОН.

Розділ 4. РОЗМОВА З ПРОФЕСОРОМ.

Розділ 5. ПРОЕКТ „АЛЬФА”.

Розділ 6. ЗАКРИТТЯ ПРОЕКТУ.

Розділ 7. ЗНАЙОМСТВО.

Розділ 8. ХАМЕЛЕОНИ.

Розділ 9. ВТЕЧА.

Розділ 10. ІНШЕ ЖИТТЯ.

Розділ 11. НЕБЕЗПЕЧНЕ ПОВЕРНЕННЯ.
Розділ 12. СІТІКОМП.
Розділ 13. РАДА ПРАВЛІННЯ.
Розділ 14. НАУКОВЕ СЕРЦЕ СІТІКОМПУ.
Розділ 15. ПЕРЕГОВОРИ.
Розділ 16. КІНЕЦЬ СІТІКОМПУ.
Розділ 17. ПЕРЕМОГА.
Розділ 18. ДРУЗІ ЗНОВУ РАЗОМ.